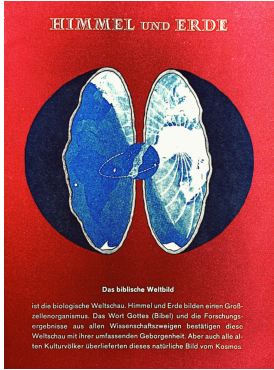

HEMEL EN AARDE

"Himmel und Erde" ± 1975 (schatting)

Vertaling: Vlichthus - 2023

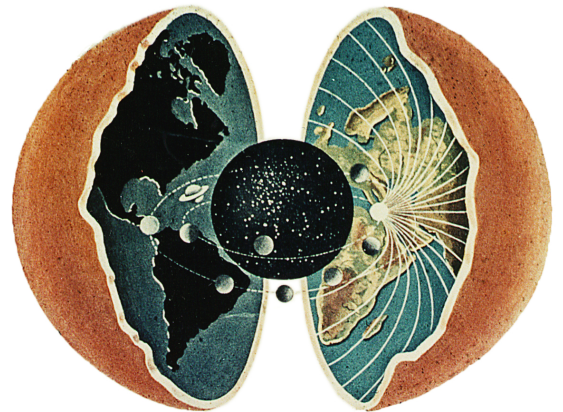
Het Bijbelse wereldbeeld

is het biologische wereldbeeld. Hemel en aarde vormen een groot celorganisme. Het Woord van God (Bijbel) en de resultaten van onderzoek uit alle takken van wetenschap bevestigen dit wereldbeeld met zijn allesomvattende zekerheid. Maar ook alle oude culturen hebben dit natuurlijke wereldbeeld overgeleverd.

OVER HET BEELD OP DE VOORKANT

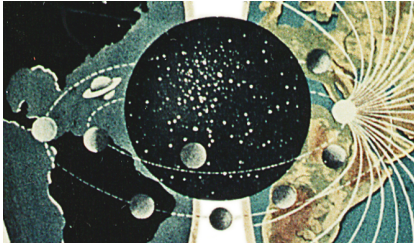
Het Bijbelse wereldbeeld is, in tegenstelling tot het massaloe, Copernicaanse of moderne wereldbeeld met zijn willekeurige mechanica en ijzige lege oneindigheid, een prachtig zelfvoorzienend organisme dat door God is geschapen. Zijn massa en verhoudingen zijn in perfecte harmonie met de algemene schepping. Het bijna exacte beeld hiervan is de cel, als kleinste bouwsteen van al het leven. (Het Griekse woord kosmos betekent eigenlijk: sieraad, orde!)

In het centrum van de kosmos (de wereld) bevindt zich de hemelbol met daarin de troon van God, het spirituele centrum van de wereld. Aan de buitenkant ervan schijnen de vaste sterren. Het zijn lichtpunten aan het firmament van de hemel. De planeten draaien om het firmament. Het hemelgewelf is niet zichtbaar op dezelfde manier als de aardschil dat is, het wordt alleen t.b.v. een beter begrip in de afbeelding of het model duidelijk gemaakt als achtergrond voor de vaste sterren.

Zeker is dat de kwaliteit van de fysieke krachten boven en binnen heel anders is dan hier beneden op aarde. Daarom schieten de aardse maatstaven in het hemelse rijk te kort en is het voor de wetenschap niet mogelijk om aardse ervaringen over te brengen naar het rijk van de hemelse werelden, omdat volgens het woord van God "geestelijke dingen" (alleen) voor geestelijke mensen te duiden zijn. *"Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des*

Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk (niet wetenschappelijk) onderscheiden worden." (1 Korinthe 2 : 14)

De gestippelde cirkellijn markeert de dierenriem, die ook de baan van de zon is. In het elektromagnetische krachtveld van de binnenwereld is de dierenriem een fysieke realiteit waarvan de energie gedeeltelijk als licht en warmte via het resonerende lichaam van de zon naar de aarde wordt uitgestraald.

(Vergelijk Openbaring 17 : 1)

De witte gebogen lijnen geven de voortplantingsrichting van het licht aan. Dit creëert dag en nacht, zoals te zien is aan de lichte en donkere helften van de aarde in de afbeelding. In de afbeelding staat de zon bij de Kreeftskeerkring en verlicht het noordelijk halfrond van de binnenwereld van dichtbij. Daarom is het hier hoogzomer en hebben de noordpoolgebieden 24 uur zonlicht. Tegelijkertijd is het op de zuidpool winternacht.

Het binnenoppervlak van deze kosmisch grote holle bol is ons aardoppervlak, waar mensen, dieren en planten leven.

Onder het aardoppervlak begint de onderwereld of duisternis en het ver-verwijderd-zijn-van-God, met de verschillende verblijfplaatsen voor de doden en de plaatsen des oordeels (hel, etc.) Wat er buiten onze wereld is, weet alleen de Schepper. Maar het kan worden aangenomen dat de omstandigheden voor het leven steeds vijandiger worden naarmate de afstand tot het centrum van de wereld (de hemel) groter wordt. (Vergelijk Mattheüs 8 : 12 Griekse grondtekst: "... naar de duisternis buiten.")

Ruimtereizen en de successen daarvan betekenen geen weerlegging van de binnenwereld, want die is hier net zo goed mogelijk. Foto's van de "planeet aarde" bewijzen niet de volledige bolvorm van de aarde, maar geven slechts de gezichtscirkel op het binnenste omhulsel van de aarde weer. De grootte-verhoudingen van de continenten ten opzichte van de schijnbare aardbol bevestigen dit.

Al in 1897 werd door Prof. U. G. Murrow (USA) de concave (*holle*) kromming van het aardoppervlak vastgesteld via een wetenschappelijk exacte meting van het aardoppervlak. Deze nieuw ontdekte realiteit (waarheid) kon echter niet worden geaccepteerd, omdat het meer dan één dogma zou doen wankelen en omdat het een groot goddelijk geheim is dat, tot aan de algemene openbaring, alleen bedoeld is voor gelovige christenen en oprechte zoekers naar waarheid voor wie het Woord van God boven de wetenschap gaat.

1. MODEL EN WERKELIJKHEID DOOR WOLFGANG BRAUN, AFGESTUDEERD NATUURKUNDIGE

In de geschiedenis van de mensheid zijn er vele wereldbeelden geweest. Een wereldbeeld is het product van een poging om twee behoeften van de onderzoekende en vragende menselijke geest te bevredigen:

1. het interpreteren van objectieve waarnemingsfeiten met behulp van concepten uit de menselijke ervaringswereld. Kortom: een wereldbeeld wordt verondersteld natuurlijke fenomenen te "verklaren".
2. om de diversiteit van natuurlijke fenomenen onder te brengen in een ordeningssysteem dat het mogelijk maakt om via causale verbanden voorspellingen te doen over de toekomst en het onbekende.

Een wereldbeeld wordt daarom altijd gevormd en bepaald door de breedte of engte van het ervaringsgebied en de spirituele horizon van een cultuur. Het Babylonische wereldbeeld wordt vandaag de dag verworpen als verkeerd. Het was echter volledig geschikt voor de behoeften van de mensheid in die tijd en moet in die zin als juist worden beschreven. In die zin was het geocentrische wereldbeeld van Ptolemaeus ook correct. Het bood uitstekende diensten, bijvoorbeeld in de voorspelling van planeetposities en eclipsen. Het voldoet dus aan de criteria van de moderne wetenschap! Waarom wordt het vandaag dan fout genoemd?

Ons huidige Copernicaanse wereldbeeld komt heel goed overeen met de eisen van deze tijd, tot aan de wens om de ruimte in te kunnen vliegen, waaraan ons Kepler-Newtoniaanse wereldbeeld heeft voldaan. Het wordt daarom door iedereen volledig geaccepteerd. Niemand denkt dat dit wereldbeeld ooit fout zou kunnen worden verklaard, omdat het niet in staat is om diepere vragen te beantwoorden. Het is zeker een prachtig systeem waaraan de grootste denkers van de mensheid vele eeuwen hebben gewerkt. De innerlijke samenhang is fascinerend en het kan antwoorden geven op praktisch elke mogelijke vraag van het menselijk denken. Ook zal niemand het praktische nut ervan in veel dingen ontkennen. Maar het zwijgt over de zeer grote vraag van God, de Schepper, Zijn troon en Zijn heilsplan met de mensheid en de kosmos. Dit is een cruciale tekortkoming, die geen van de vroegere wereldbeelden had. Deze vraag raakt de kern van het menselijk bestaan. Als we er niet in slagen het antwoord te vinden, moet dit ernstige en op de lange termijn verwoestende gevolgen hebben voor de mensheid.

De taak en het doel van deze uitgave is om op deze gevolgen te wijzen, om de consequenties en onderlinge verbanden te belichten. Het stopt echter niet bij het probleem, maar brengt ook de oplossing. Het laat zien dat het drie verdiepingen tellende wereldbeeld van hemel, aarde en onder aarde, zoals het gebaseerd is op de Bijbel, overeenkomt met de diepste vragen en verlangens van het menselijk hart. Zij die gedreven worden door de Geest van God zullen ongetwijfeld uitroepen: *"Oh, kon het maar zo zijn, als het universum echt zo gebouwd was, dan zou ik de hemel gevonden hebben, dan zou ik op kunnen kijken naar de Troon van God, dan zou ik verlost zijn van de nachtmerrie van de leegte en de ijzige oneindigheid van de ruimte,*

waarin er geen hemel is en waarin de aarde rondwarrelt als een nietig stofje tussen gloeiende gasbollen, overgelaten aan toeval en verderf. Maar verbiedt het verstand niet om dit Bijbelse wereldbeeld te aanvaarden? Brengt me dat niet in conflict met de wetenschap, die dankzij haar overweldigende succes boven alle kritiek en twijfel verheven is? Het hart zegt ja, het verstand zegt nee!"

Ook ik ken deze innerlijke worstelingen, heb ze doorstaan en ben beloond met gelukzalige zekerheid. Ik heb het mezelf niet gemakkelijk gemaakt, heb het grondig onderzocht, mezelf laten opleiden tot wetenschapper, natuurkunde gestudeerd en zo toegang gekregen tot de uiteindelijke wortels van onze hedendaagse kennis van de natuur en natuurkundig onderzoek. Ik heb ingezien dat ons huidige wetenschappelijke denken een modelkarakter heeft. Voor de wetenschapper is een model een hulpmiddel bij het denken waarmee het mogelijk is bepaalde vragen te beantwoorden en bepaalde uitspraken te doen. Als deze overeenkomen met de waarneming van de werkelijkheid, is het model goed en wordt het als bruikbaar geaccepteerd. Zo kon ik inzien dat het Copernicaans-Newtoniaanse systeem voor de huidige astronomie ook een uitstekend rekenmodel is (in ieder geval op het gebied van het planetenstelsel), waarmee zeer bruikbare en nauwkeurige resultaten kunnen worden verkregen. Maar een model, hoe nuttig en bewezen ook, mag nooit gelijkgesteld worden aan de werkelijkheid. Dat zou een ernstige fout zijn, waar Albert Einstein ook voor waarschuwde. Maar de astronomie van vandaag is in deze fatale fout vervallen. Ze moet worden verweten dat ze in de loop van haar successen geleidelijk is vergeten onderscheid te maken tussen het wiskundige model en de werkelijkheid. Dit heeft zeer ernstige, onvoorspelbare gevolgen voor alle gebieden van het menselijk bestaan. Dit is het punt waarop de menselijke geest op een tragische manier faalt, wanneer hij vergeet dat zijn denken modelmatig is, maar dat de werkelijkheid niet kan worden bedacht, maar alleen kan worden onthuld en gezien.

Maar God wil dat mensen de werkelijkheid erkennen, want Zijn Woord, de Bijbel, doet heel duidelijke uitspraken over de bouw van de kosmos. Maar als de Bijbel zegt dat de hele voor ons zichtbare kosmos ingesloten is in het omhulsel van de aarde, dan betekent dit dat het hele universum, met zijn Copernicaanse onvoorstelbare afmetingen, zich binnenin de ruimte van de aarde bevindt. De sterrenhemel die voor ons zichtbaar is, is in werkelijkheid een bol in het centrum van de ruimte. De zon en de maan zijn veel kleiner dan wordt aangenomen! Staan deze beweringen niet in onverzoenlijke tegenspraak met alles wat de wetenschap in de loop van honderden jaren harde strijd heeft uitgewerkt en erkend? Zijn er hier niet twee wereldbeelden, die net zo onverenigbaar zijn als vuur en water? Bijbels wereldbeeld of wetenschappelijk wereldbeeld? Sluit het ene het andere niet uit?

Als een bliksemopenbaring worden al deze vragen beantwoord en verdwijnen de tegenstellingen, wanneer men de zogeheten "transformatie door wederkerige stralen" toepast. Door deze operatie relateert de wiskundige de buitenruimte van een bol aan zijn binnenruimte. Als je deze transformatie toepast op het Copernicaanse wereldbeeld, zie je plotseling een wereld die tot in de kleinste details overeenkomt met het drie verdiepingen tellende wereldbeeld van de Bijbel! Tegelijkertijd blijven de wetten en onderlinge relaties zoals ze door Kepler en Newton modelmatig zijn gevonden. Maar de angstaanjagende miljarden lichtjaren, de oneindige leegte en zinloosheid zijn verdwenen, men herkent de hemel als de troon van God in

het centrum van de ruimte. Door de transformatie worden de rechte lichtstralen van de Copernicaanse manier van kijken gekromde stralen. Dit verklaart het feit dat de kleine vaste sterrenbol in het centrum enorm vergroot lijkt, zodat je een hemelgewelf ziet. De constante lichtsnelheid in het hele universum van de Copernicaanse theorie, wordt na de transformatie (*omzetting, omkering*) een sterk afnemende lichtsnelheid naar het centrum toe. Dit verklaart bijvoorbeeld dat de looptijd van een lichtstraal van de zon naar het aardoppervlak ongeveer 8 minuten is, ook al is de afstand veel kleiner dan volgens de Copernicaanse theorie. Het is bekend dat een sonde naar Mars enkele maanden onderweg is. Wel is het zo dat de af te leggen afstand volgens het Bijbelse wereldbeeld veel kleiner is dan volgens het Copernicaanse. Maar na de transformatie blijken de snelheden van raketten veel kleiner te zijn dan waar de wetenschap haar berekeningen op baseert. Ook hier is dus geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Dit waren enkele voorbeelden die bedoeld waren om aan te tonen dat het wereldbeeld van de Bijbel niet hopeloos verouderd en achterhaald is, maar dat het zeer actueel is, sterker nog dat het ver voorbij onze tijd wijst naar de toekomst. In die zin betekent het Bijbelse wereldbeeld geen breuk met het voorgaande, dit alles blijft geldig. De wetten van Kepler en Newton van planetaire beweging en zwaartekracht blijven geldig, zelfs in het Bijbelse wereldbeeld! Alleen hier worden ze in de omgezette vorm gevonden.

Het Copernicaanse wereldbeeld is geen werkelijkheid, maar een model. De realiteit wordt gepresenteerd in de Bijbel. De brug van het model naar de werkelijkheid wordt gebouwd door de hierboven genoemde omzetting. Maar alleen degenen die met heel hun hart naar de waarheid zoeken, kunnen deze brug oversteken. Gods wijsheid weet de ongeroepenen weg te houden. Het Bijbelse getuigenis is er voor iedereen. Maar niet iedereen kan het accepteren. "Wie oren heeft om te horen, die hoort!"

2. EEN NIETS IN HET NIETS

Onze aandacht gaat uit naar de astronomie. Het onderscheidt zich van alle andere wetenschappen door zijn buitengewone volharding. Al hun verklaringen, hoe nieuw ze op dit moment ook mogen lijken, gaan terug op de stelling dat de aarde een bol is die om haar as draait en tegelijkertijd om de zon draait. Deze stellingen zijn afkomstig van de in 1543 overleden Oost-Pruisische [kanunnik Copernicus](#). Ze zijn nog steeds geldig als eeuwige waarheid en als een ondubbelzinnig geborgde astronomisch fundament. Er is nauwelijks een parallel hiermee in enige andere wetenschap. Als men de natuurkunde van vandaag vergelijkt met de natuurkunde van het jaar 1543, is er zo'n enorm verschil, niet alleen in kwantiteit en het stapsgewijze, maar vooral in inhoud, dat de vergelijkingsobjecten niets met elkaar gemeen lijken te hebben. In de astronomie daarentegen streunt elke moderne verklaring nog steeds in rechte lijn op die Copernicaanse stellingen, en wat Copernicus in de gloed van kaarslicht eens meende te herkennen, is de onmisbare voorwaarde van de moderne astronoom voor zijn huidige kennis.

De Copernicaanse wereld is een grenzeloze lege ruimte waarin materie-bollen ver uit elkaar liggen. Het schaalmodel beeld toont speldenknopjes op twintig kilometer afstand, of volgens Gamow (George Gamow "*Biography of The Earth*", Armed Service Edition 1941) een zandkorrel op elke vier kubieke kilometer. Deze lege ruimte, die verondersteld wordt oneindig te zijn, vertegenwoordigt een absoluut niets. Het heeft geen fysieke eigenschappen. De temperatuur ervan is ook het absolute nulpunt, dat wil zeggen, volgens onze gebruikelijke berekening, 273 graden koud.

In dit ijzige, oneindige niets vliegen relatief hele kleine bolletjes en opeenhopingen van materie ver uit elkaar. Ze lijken groot naar menselijke maatstaven, maar de totale massa van alle miljarden individuele objecten blijft natuurlijk oneindig klein in vergelijking met de grootte van de ruimte.

Een van de kleinste dingen in de ruimte is onze aarde, miljoenen en miljarden keren kleiner dan vele sterren die we bij naam noemen. Het draait met 1.600 kilometer per uur naar elk equatoriaal punt, draait met ongeveer 100.000 kilometer per uur om de zon en schiet samen daarmee met 72.000 kilometer per uur naar een ver punt in de ruimte en dwarrelt zo, zonder thuis, in spiraalvormige bochten door de ijskamer van de lege ruimte.

Op deze aarde leeft de mens, een wezen ver onder de grens van kosmische meetbaarheid, zelfs als massa een oneindig klein ongedierte op het beluchte membraan van een kosmisch microdeeltje. Hij is een niets in niets, wiens fysieke bestaan niet eens gerechtvaardigd lijkt, laat staan zijn aanspraak te denken, te weten en de kroon op de schepping te zijn. Geen wonder dat we bijv. in Erich Schneiders "*Het natuurkundig-wetenschappelijke wereldbeeld*" ("*Das naturwissenschaftliche Weltbild*", Buchergilde Gutenberg, Berlijn 1945), op blz. 44 lezen:

"Het leven lijkt zo onbeduidend in de wereld van de sterren! Het is slechts door toeval, bijna door een misverstand, dat we in deze wereld terecht zijn gekomen, die ons zo vijandig gezind is

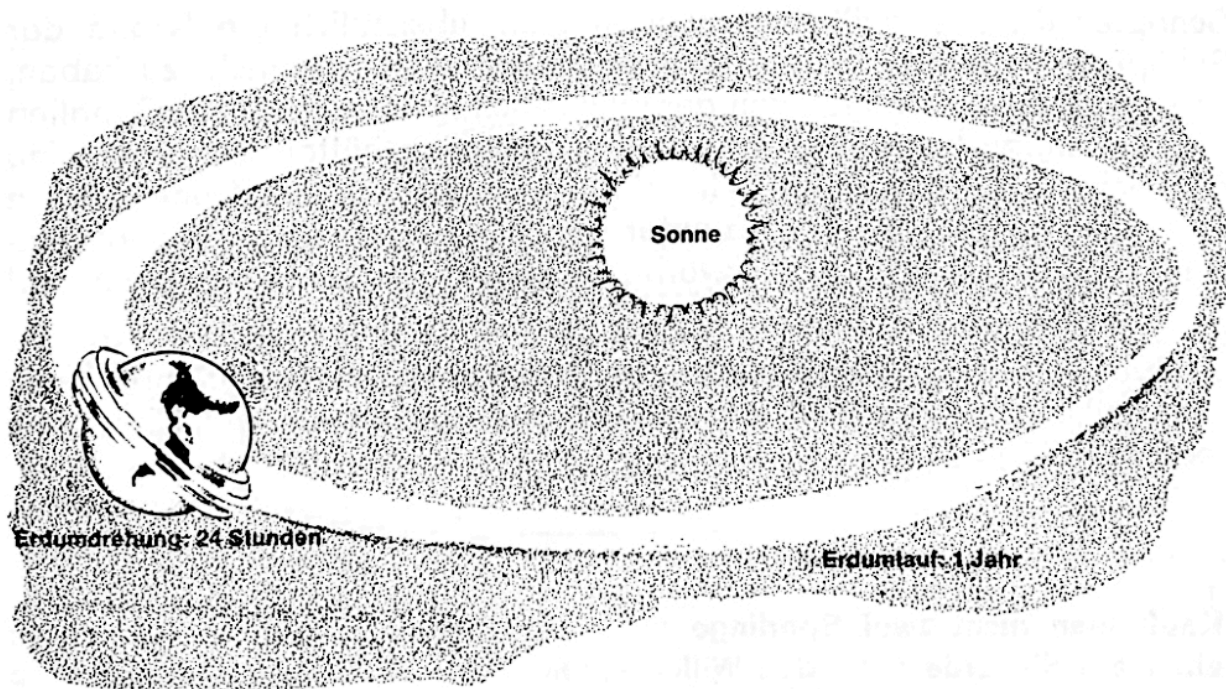
en die helemaal niet ingesteld lijkt te zijn op leven. Het leven is als het ware slechts een ziekte die een ouder wordende ster treft, wanneer deze een keer te dicht bij een andere ster is gekomen."

We willen niet suggereren dat onze astronomen zich op hun gemak voelen bij zo'n visie, hoewel ze er voorstander van zijn. Aan de andere kant mogen we niet verhullen dat er mensen zijn die enthousiast over haar zijn. Zo verklaart Bruno H. Bürgel in "De mens en de sterren" ("Der Mensch und die Sterne"; Aufbau-Verlag, Berlijn 1946) met nadruk:

"Ja, er komen geweldige dingen uit de sterren. De kosmische wirwar van oneindigheid leert ons twee dingen: bescheidenheid en waardigheid! Bescheidenheid die je vrijhoudt van ellendige menselijke arrogantie en erkent dat we eigenlijk allemaal maar bevende vogels aan de wereldboom zijn. Maar pure menselijke waardigheid groeit ook door het omgaan met zulke grote dingen, door de kennis van hun sublieme wetten, een waardigheid die diep geworteld is in het recht dat met ons is geboren." (blz. 21)

En op de volgende pagina maant hij:

"Denk kosmisch! Dat is het baken waarnaar het deinende scheepje van de menselijke geest streeft, erkennend dat we *parasieten zijn op een zandkorrel, rondwervelend in een onmetelijke machine van miljoenen wereldsystemen.*"

Volgens het moderne, wetenschappelijke wereldbeeld draait de aarde in 24 uur één keer om haar as. Voor één omwenteling om de zon zou één jaar nodig zijn.

*Zie daarentegen de Bijbelse uitspraken in:
Psalm 75 : 3; 119 : 90; Jesaja 13 : 13; Psalm 19 : 5 en 104 : 19!*

De bescheidenheid als pedagogisch effect van het Copernicaanse wereldbeeld is voor ons logisch, maar het blijft voor ons onbegrijpelijk hoe het ook zou moeten helpen om waardigheid te bereiken.

Deze Copernicaanse opvatting van het universum beschikt weliswaar over een enorme ruimte, maar laat geen ruimte voor wat ons menselijk lijkt en degradeert al onze waarden tot het punt van absolute nutteloosheid. Waar is God in deze ijs-hel die zich uitstrekt tot in het oneindige? Waar hebben we het over geest en ziel, voor zover we begrijpen dat ze meer zijn dan zweetproducten van hersenmaterie? Wat wil deze zwerm bacteriën, onder de kosmische grens van meetbaarheid, met cultuur, wetenschap, kunst, religie, wiskundige, politieke en sociale systemen? Wat een aanfluiting om over individualiteit te spreken? Wie logisch nadenkt over dit Copernicaanse beeld, zelfs na het manen van Bruno H. Bürgel, zou heel gemakkelijk in de verleiding kunnen komen om deze "parasieten op een zandkorrel" zonder aarzelen met miljoenen te vernietigen en zich niets aan te trekken van de aanspraken die elk van deze parasieten, op grond van hun menselijkheid, heeft gemist.

Wij vinden dit Copernicaanse beeld afschuwelijk, vooral voor zover het de plaats van de mens in de kosmos beschrijft. We vinden dat de mens hier op de meest afschuwelijke manier wordt gedegradeerd en we geloven dat zelfs het geringste zelfvertrouwen, en des te meer een vleugje waardigheid, voldoende zou moeten zijn om zo'n wereldbeeld resoluut te verwerpen.

Bovendien lijkt ons dat er een onoverbrugbare tegenstelling bestaat tussen het geschetste beeld en het feit dat de mens in staat is tot denken en herkennen. Het heet de schepping en de Schepper lasteren, als men impliceert dat de kroon van de schepping opzettelijk in zo'n groteske wanverhouding is geworpen. En het zou de elasticiteit van de dialectisch-materialistische [ganglia](#) (*zenuwknopen*) te ver oprekken om te beweren dat diezelfde ganglia, door een natuurlijke kosmische selectie, een kosmische strijd om het bestaan en een selectie van de besten onder invloed van de omgeving van oneindige lege ruimte, het vermogen hebben verworven om die lege ruimte cognitief (*intellectueel verstandelijk*) te bevatten.

Worden niet twee musjes om een penningsken verkocht? En niet een van deze zal op de aarde vallen zonder uw Vader. En ook uw haren des hoofds zijn alle geteld. Vreest dan niet; gij gaat vele musjes te boven.

(Mattheüs 10 : 29)

3. DE KLASSIEKE AARDMETING DOOR U. G. MORROW, 1897

De voorgeschiedenis

Op een koude en heldere novemberdag in 1869 keek een Amerikaanse plattelandsdokter tijdens zijn ochtendrit toevallig door de telescoop van een [geodetisch](#) instrument, dat was opgesteld op de oever van het ongeveer 25 km lange en kaarsrechte afwateringskanaal - Old Illinois Drainage Canal - in het zuidwesten van Chicago. Tot zijn verbazing zag hij, ver voorbij de visuele horizon, heel duidelijk twee bruggen over het kanaal en een dubbel bemande roeiboot ertussen. Met het blote oog kon hij de bruggen ook de boot niet zien. De uitleg van de landmeter bevredigde hem niet, want hij was natuurkundige en arts en omdat hij beide was, slaagde hij erin dit natuurverschijnsel, dat op zichzelf bekend, maar zeldzaam was, te ontrafelen. Dr. Teed zette zijn gedachten en het eindresultaat van zijn conclusies neer in zijn uitgebreide geschriften. Ze kunnen in 2 zinnen worden samengevat:

1. het oppervlak van de bewoonde aarde is concaaf (holrond) en niet konvex (bolrond).
2. alle horizontale lichtstralen in de buurt van de aarde gaan concaaf gebogen omhoog.

Tussen 1870 en 1908 gaf Dr. Teed talrijke lezingen over zijn wereldbeeld aan wetenschappelijke genootschappen in de VS, waaronder een in Chicago in december 1895. Bij deze gelegenheid ontmoette hij Prof. U.G. Morrow en beiden, even briljante mannen, werden meteen vrienden voor het leven. Prof. Morrow zag hier een kans om zijn nieuwe methode voor het bepalen van de straal van de aarde op een puur mechanische manier te testen, met behulp van zijn "Rectilineator" ("rechte-lijn-verlegger"). Hij bood aan om de som van 32.000 dollar te investeren in een meting van de kromming, terwijl Dr. Teed, president van een religieuze orde, de Koreshan Unity (met een uitgebreide plantage-economie op gemeenschappelijke basis tussen Estero en **Naples in Florida**, USA) aanbood om een deel van de meetstaaf te leveren en gratis kost en inwoning te geven aan de buitenmedewerkers, waarnemers en journalisten.

De financiële kant was dus geregeld en Prof. Morrow bestelde zijn Rectilineator en alle bijbehorende apparatuur bij de eerste instrumentenfabrikant in de VS, het huidige Pullman Waggonbau A. G. in Chicago.

Op 1 december 1896 waren de instrumenten klaar voor verzending en Prof. Morrow liet ze naar Naples in Florida brengen, de aangewezen meetlocatie. Hijzelf ging er na Kerstmis ook heen met enkele landmeters. Het warme klimaat in Naples maakte het mogelijk om zelfs tijdens de wintermaanden buiten te werken. Op 2 januari 1897 begon het werk met het vrijmaken, uitlijnen en markeren van de meetroute ten zuiden van de rede van Naples.

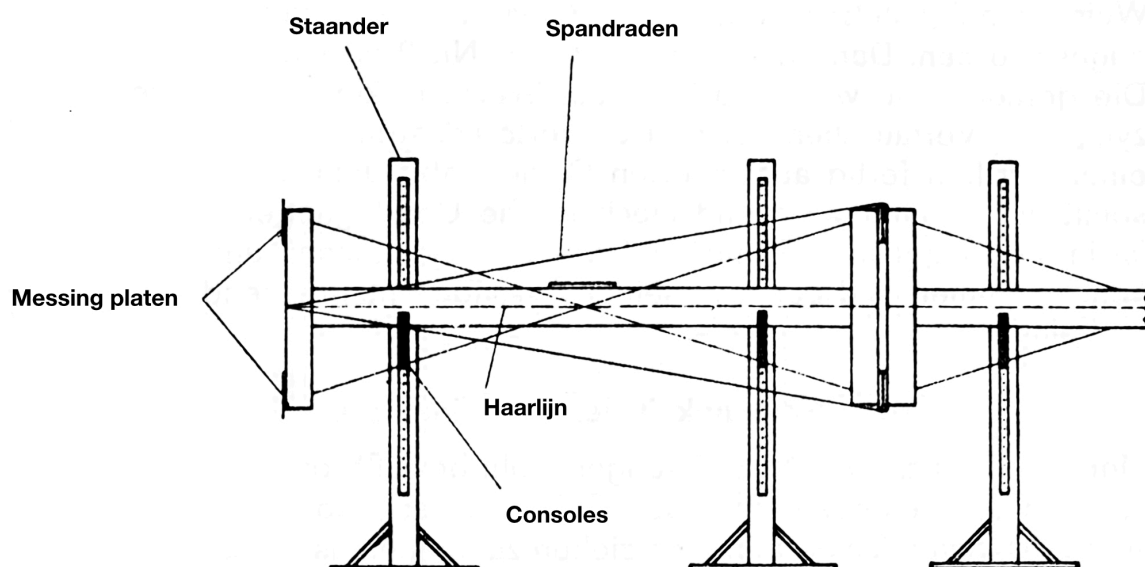
Morrow's methode om een rechte lijn te construeren op een mechanische basis

Het ligt voor de hand een rechte lijn van enkele kilometers lengte samen te stellen door kleinere eenheden op een opeenvolgende manier naast elkaar te plaatsen. Morrow besloot om rechthoeken met de grootste hoeknauwkeurigheid te gebruiken, die aan hun uiteinden aan elkaar gevoegd waren. Hij noemde dit apparaat een "Rectilineator", oftewel "rechte-lijn-verlegger" (Duits: "Geradstreckenverleger"). In zijn boek "Cellulaire kosmogonie" ([Cellular Cosmogony](#)), blz. 95 beschrijft hij het apparaat als volgt:

De Rectilineator bestaat uit een aantal dubbele T-vormige uitbouwen van elk 3,6 m lang. De dwarsarmen, die met spandraden zijn verstevigd, hebben een lengte van 1,2 m. De lengte van de dwarsarmen ten opzichte van de lengte van één uitbouw is dus 1:3. Het gebruikte hout is "inch mahonie", dat 12 jaar lang was opgeslagen in de magazijnen van de Pullman Palace Car Co, Pullman JII.

De horizontale arm van elk uitbouw is 20,3 cm breed, de kruisarmen zijn 12,7 cm breed. Stalen spandraden zijn kruislings tussen de kruisarmen geplaatst om de stabiliteit van de rechte hoeken te garanderen. Nauwkeurig geslepen messing platen aan de uiteinden van de kruisarmen vormen de contactvlakken. Met behulp van flenzen op de messing platen en slimme speciale vleugelschroeven kan een gemaakte afstelling vastgezet en vergrendeld (op zijn plaats gehouden) worden. Elk uitbouw wordt ondersteund door twee stevig gebouwde staanders. Hieraan zijn verstelbare beugels bevestigd, die op hun beurt de langsarmen van de uitbouw vasthouden door middel van aangepaste klemmen en stelschroeven. De opstelling wordt getoond in tekening 1.

Tekening 1: Steunen van de uitbouw

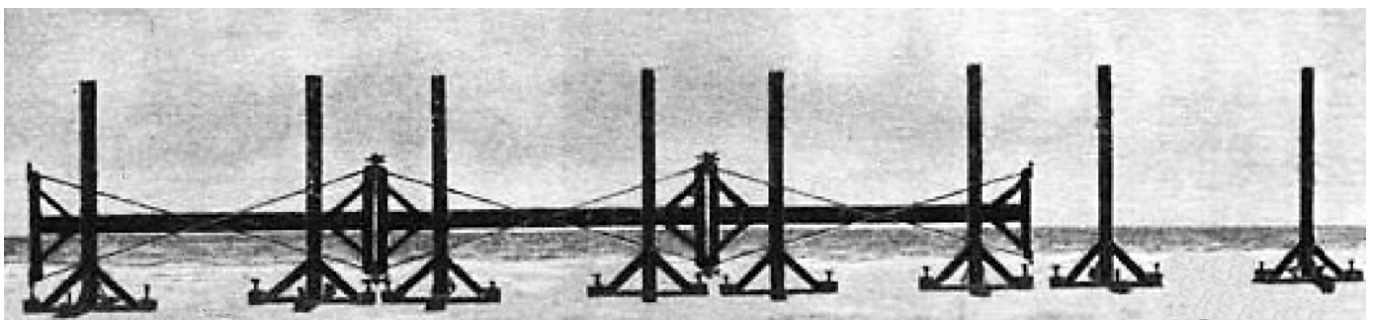
In principe is de werking van de Rectilineator uiterst eenvoudig. Wanneer het eerste uitbouw, nr. 1 van tekening 2, precies horizontaal is en met de klemmen en stelschroeven aan de staanders is bevestigd, moet uitbouw nr. 2 aan uitbouw nr. 1 worden aangepast. Dit gebeurt als volgt:

In het verlengde van de twee reeds geplaatste staanders worden nog twee staanders geplaatst en de consoles worden ongeveer op de juiste hoogte gebracht. Vervolgens wordt uitbouw nr. 2 aan de consoles bevestigd en verhoogd of verlaagd door de stelschroeven zo te draaien dat de horizontale as ongeveer is uitgelijnd met het midden van de eerste uitbouw.

De messing platen worden dicht bij elkaar gebracht, tot ongeveer 5 mm. De helpers bij de stelschroeven krijgen de opdracht om de uitbouw hoger of lager te zetten totdat de haarlijnen van de twee uitbouwen precies op dezelfde hoogte staan. Deze verbinding van de twee haarlijnen met elkaar wordt waargenomen via een opzet-microscoop. Nu wordt de uitbouw voorzichtig in horizontale richting bewogen door het daarvoor ontworpen apparaat, totdat de messing oppervlakken tot op 0,5 mm zijn genaderd. De laatste exacte afstelling gebeurt nu met behulp van voelermaten in de vorm van celluloid folies met een dikte van 0,2 mm. Wanneer deze folie door zijn eigen gewicht de boven- en onderspleten tussen de messing platen passeert, hebben de platen precies dezelfde afstand van elkaar. De twee uitbouwen nr. 1 en nr. 2 zijn dan precies uitgelijnd met elkaar en de twee haarlijnen zijn precies uitgelijnd. Nu kunnen deze twee uitbouwen aan elkaar worden geschroefd. Ze zijn daarmee vast en gezekerd tegen verstoringen.

Nu wordt een andere uitbouw, nr. 3, op precies dezelfde manier verbonden met nr. 2. Er zijn nu drie uitbouwen uitgelijnd en bijgesteld op het grondgebied. Er moet op worden gewezen dat alleen de eerste uitbouw exact horizontaal is uitgelijnd, aangezien de gegenereerde lijn niet de kromming van de aarde volgt, maar in een rechte lijn loopt. Alle andere uitbouwen staan dan ten opzichte van het aardoppervlak gekanteld volgens het plan van onderzoek. Nu wordt de eerste uitbouw verwijderd en verbonden met de 3e. Vervolgens wordt uitbouw nr. 2 toegevoegd aan nr. 1, enzovoorts. De rechte lijn wordt zo in kleine stukjes opgebouwd door de drie uitbouwen cyclisch om te wisselen.

Tekening 2: Compleet afgestelde uitbouw

Tekening 2 toont zo'n volledig afgestelde uitbouw-set. Het meetprincipe is dus alleen gebaseerd op geometrische en mechanische overwegingen. In zijn ingenieuze eenvoud is het vrij van hypothesen en onbewezen veronderstellingen en is het daarom dienovereenkomstig direct en ondubbelzinnig in zijn verklaring.

Nauwkeurigheid van de Rectilineator

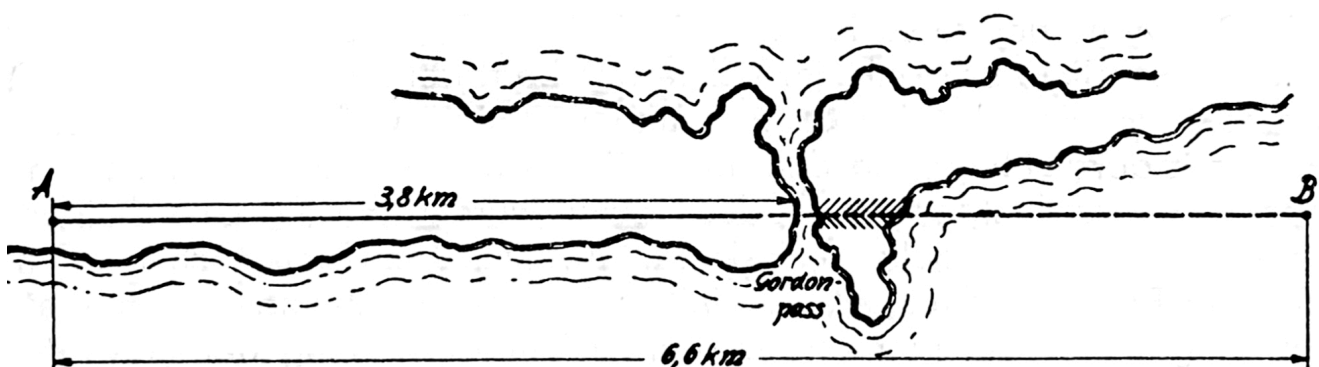
Morrow was zich terdege bewust van de eisen die aan de nauwkeurigheid van het apparaat gesteld moesten worden. Hij schrijft hierover op pagina 101: "Om betrouwbare conclusies te kunnen trekken, is het absoluut noodzakelijk dat de nauwkeurigheid van het apparaat wordt gecontroleerd. We hebben een precisieplicht tegenover de initiatiefnemers van deze meting, tegenover onszelf en tegenover de wereld. Deze gedachte was voor ons een krachtige motivatie om te streven naar de grootst mogelijke nauwkeurigheid. Voorzichtigheid dwong ons om na te gaan of een dergelijk apparaat praktisch en nauwkeurig werk mogelijk zou maken, opdat maanden van onze tijd, evenals mentale en fysieke energie, verspild zouden worden aan een vergeefse poging om deze kwestie op te lossen. Het apparaat moest aan de zwaarste mechanische tests worden onderworpen. Het apparaat was nieuw. Als het onnauwkeurig was, moest het nauwkeurig worden gemaakt. Onze medewerkers moesten door praktische ervaring met het apparaat oefenen en vaardigheid opdoen, voordat exacte aanpassingen konden worden verwacht. Voor deze oefening in het omgaan met het apparaat en voor proefmetingen waren enkele weken gepland.

De dwarsbeuken van de verschillende uitbouwen moesten worden gecontroleerd op loodrechtheid met de haarlijn of met de as van de betreffende uitbouw. De uitvinder van het apparaat en technici zijn vier weken bezig geweest met het controleren en aanpassen van de juiste hoeken. Er zijn zes testseries gemaakt. Elk vierkant werd meer dan 50 keer omgekeerd op een speciale testbank, zowel in de lengte als in de breedte. Op stalen en koperen platen werden stippen en de fijnste haarlijnen gegraveerd. Ze dienden als markeringen voor het plaatsen van de uitbouwen. Observatie vond plaats via de microscoop. Op deze manier konden de kleinste hoekafwijkingen worden gedetecteerd. Als de haarlijn van de uitbouw, in de posities en inversies waarin ze kunnen worden geplaatst, altijd op hetzelfde punt onder de microscoop viel, was bewezen dat de dwarsarmen absoluut loodrecht stonden op de haarlijn op de horizontale arm."

Het referentieniveau en getijcorrectie

Het landoppervlak komt als referentieniveau voor de meetlijn niet in aanmerking, omdat de hoogte van het terrein boven zeeniveau circa 1,4 meter varieerde langs het meettraject. Om een snel en storingsvrij verloop van de metingen te waarborgen, moesten enkele grondverzetwerkzaamheden worden uitgevoerd en bepaalde obstakels worden verwijderd.

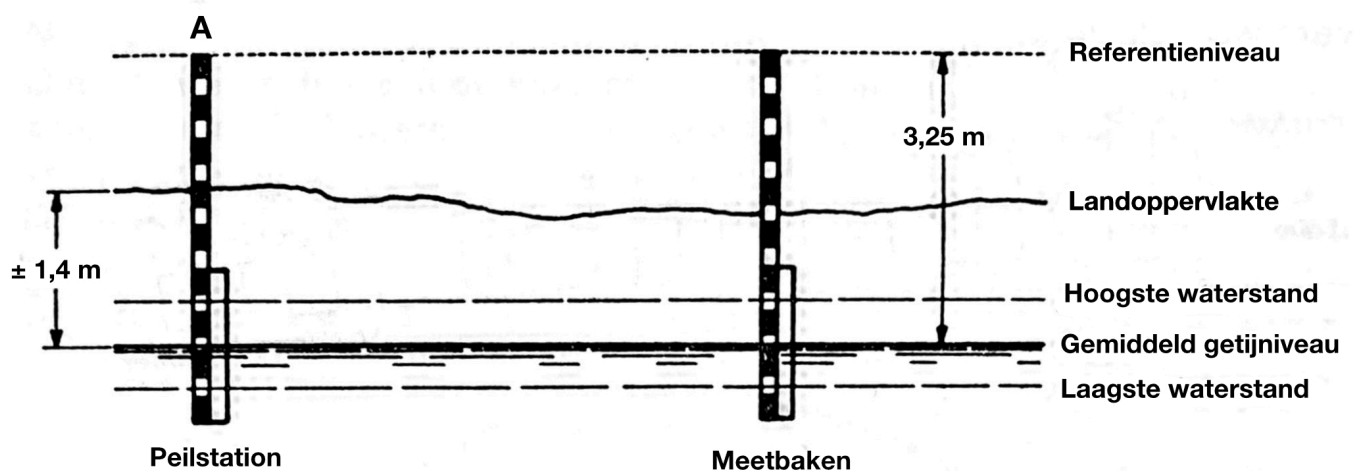
Tekening 3: Geografische locatie van het meettraject, langs de kust bij Naples

De kust van noord naar zuid, tot aan [de Gordon Pass](#), loopt redelijk recht. De gemiddelde hoogte van het landoppervlak is 1 meter boven zeeniveau. Dit niveau is vervolgens op 25 punten van het proefvak door nivellering op het land overgebracht. Dit gebeurde op de volgende manier: Het getijverschil aan de westkust van Florida is ongeveer 107 cm. Met een geperforeerde bak en een getijliniaal is met de grootst mogelijke precisie het gemiddelde getijpeil bepaald. Dit peilstation lag aan het begin van het meettraject. Het is gemarkeerd met "A" in de tekeningen nr. 4 en nr. 6.

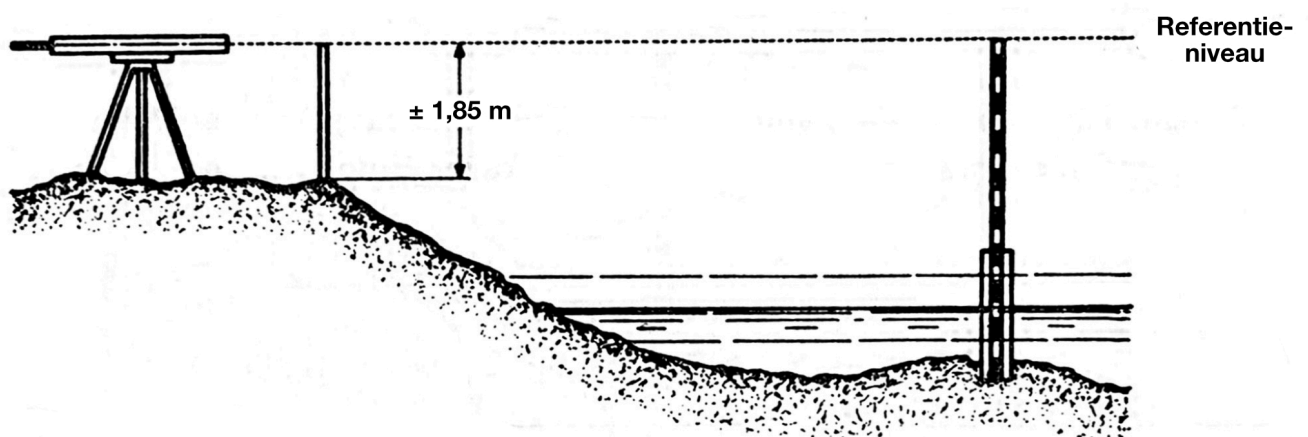
Het getijverschil is ongeveer 107 cm aan de westkust van Florida. Met een geperforeerde bak en een getijliniaal is met de grootst mogelijke precisie het gemiddelde getijpeil bepaald. Dit peilstation lag aan het begin van het meettraject. Het is gemarkeerd met "A" in de tekeningen 4 en 6.

Tekening 4: Gemiddeld getijniveau en referentieniveau

Langs de kust waren nu meetbakens opgesteld met intervallen van 200 meter. Op deze werd het gemiddelde getijpeil overgebracht en met markeringen vastgelegd. Daarvoor werd op het peilstation het actuele getijpeil gemeten en gesignaleerd aan de meetbakens. Al deze markeringen vormen dus een curve die identiek is aan het wateroppervlak bij gemiddeld getij.

Tekening 5: Overdracht van het referentieniveau naar het land

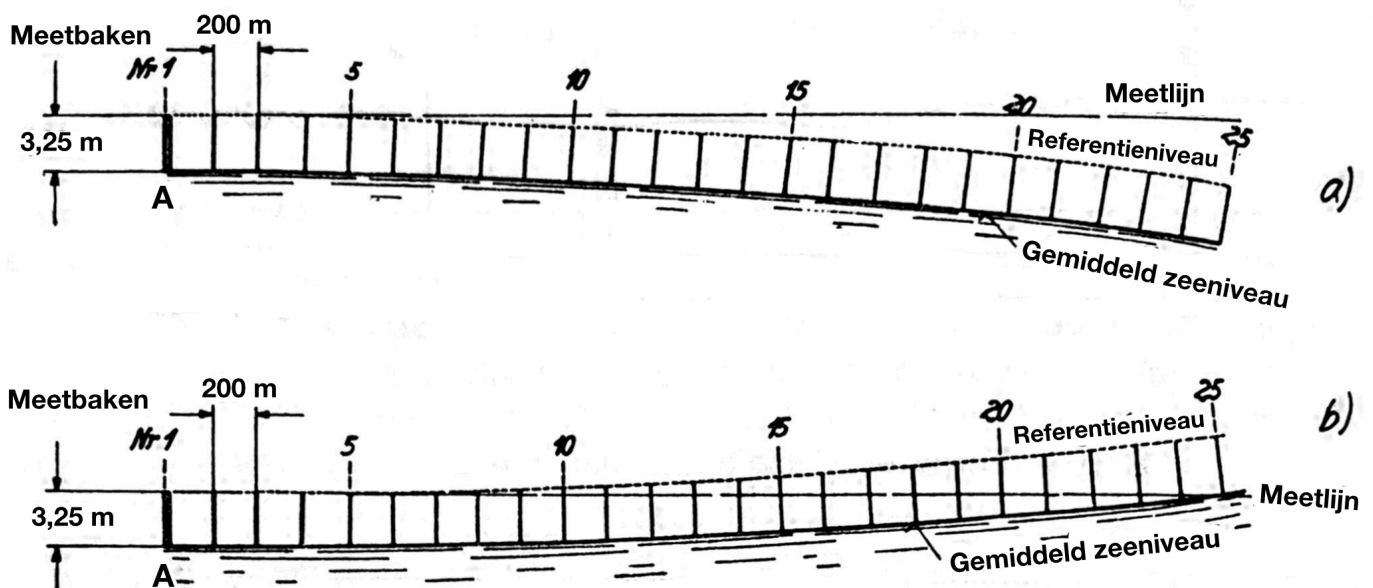

Door daarop volgende markeringen, op een afstand van 3,25 meter boven het gemiddelde niveau, werd een tweede lijn, evenwijdig aan de eerste, op de meetbakens vastgezet. Deze werd vervolgens horizontaal op het land genivelleerd en vormde zo het uiteindelijke referentieniveau voor de mechanisch gegenereerde, rechte meetlijn. De tekeningen 4, 5 en 6 zijn bedoeld om deze constructie van het referentieniveau te illustreren.

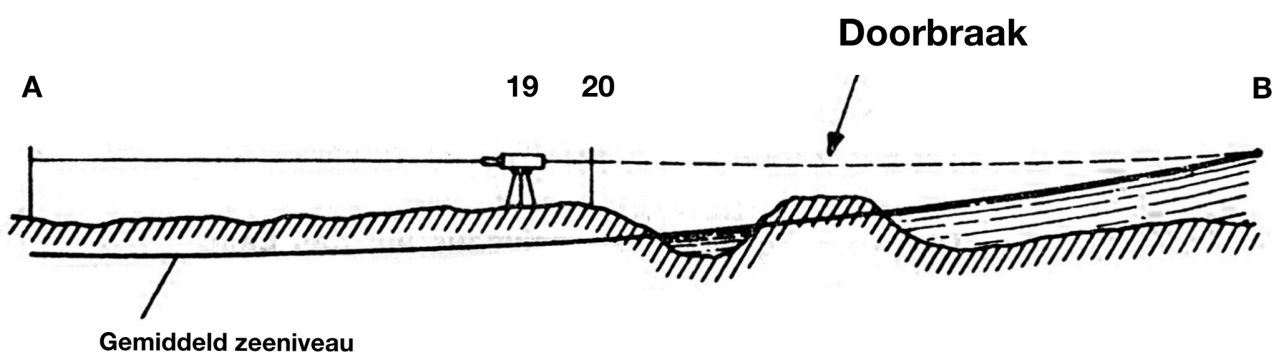
Morrow schrijft verder in zijn reeds genoemde boek, op pagina 110: "Het peilen en afstellen van de haarlijn van de eerste uitbouw vereiste de grootste nauwkeurigheid en vaardigheid. Hiervoor gebruikten we een biologische alcoholweegschaal met een zeer gevoelig niveau. Tegelijkertijd gebruikten we een speciaal hiervoor ontwikkelde kwik-kanaal-weger met een lengte van 4 meter. Bij het aanpassen van de eerste uitbouw kwamen de alcoholweegschaal en de kwikweegschaal overeen.

Voor verdere controle werden met een peillood de dwarsarmen van deze uitbouw gecontroleerd op hun exacte verticale positie. Het uitpeilen was een nauwgezet werk, met de grootste zorg uitgevoerd en onder ede bijgewoond door elk lid van het onderzoeksteam. Op de ochtend van 18 maart 1897 werd ter plaatse de eerste set van drie van de uitbouwen volledig uitgelijnd op meetbakens nr. 1."

Tekening 6: Positie en verloop van het gemiddelde zeeniveau, referentieniveau en meetlijn met a) convex, b) concaaf aardoppervlak

Tekening 7: Doorbraak bij Gordon Pass en verlenging van de lijn in zee

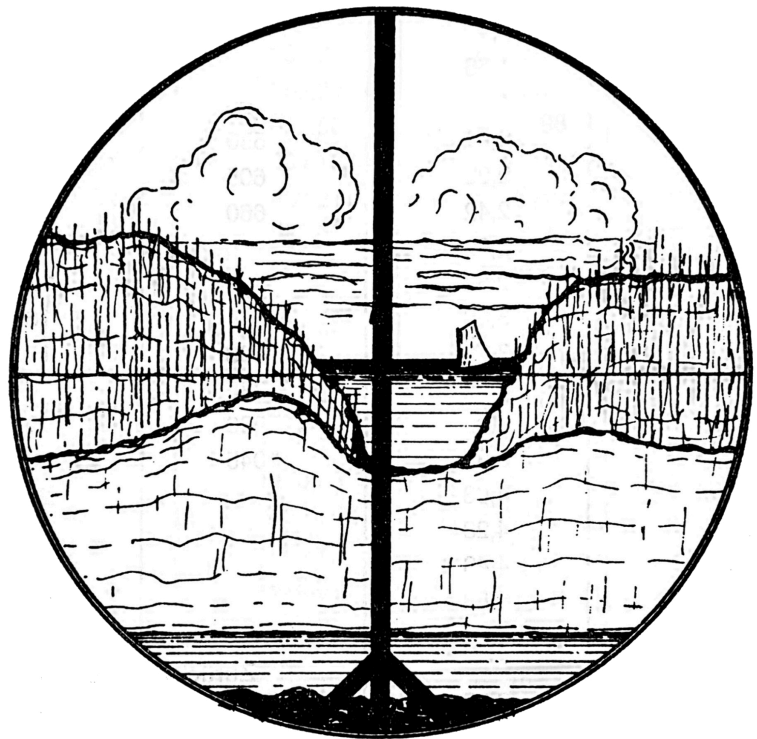
Het verloop van de meting - Verlenging van de lijn in de zee

Zoals de tekeningen 3 en 7 laten zien, eindigde het deel van de meetlijn, dat mechanisch op het vasteland werd verplaatst op 27 april 1897, bij meetbaken nr. 20 op de Gordon Pass. Tot nu toe was er 3,8 km meetspoor aangelegd. De haarlijn had hier nog slechts een afstand 2,02 meter tot het gemiddelde zeeniveau, ten opzichte van de 3,25 meter aan het begin. Een doorbraak door de zandduinen ten zuiden van de Gordon Pass maakte het mogelijk de meetlijn verder te verlengen tot aan het wateroppervlak. Een optische uitbreiding is hier te rechtvaardigen. Daartoe werd het passeren van de haarlijn bij de meetbakens 19 en 20 vastgelegd met markeringen. Ter hoogte van de markering bij bakens 20 werd een staaldraad gespannen. Bij bakens nr. 19 werd een telescoop met horizontaal georiënteerd vizier zo opgesteld, dat de optische as ervan samenviel met de haarlijn en tegelijkertijd de staaldraad samenviel met het nummer van het meetbaken dat in het vizier kwam. Dit fixeerdde de optische verlenging van de haarlijn. Als je door de telescoop kijkt, zie je de zeehorizon boven het vizier. Zie tekening 8.

Tekening 8: Optische verlenging van de haarlijn in zee

Je ziet meetbaken 20 en de daar gespannen draad ter hoogte van de haarlijn, die in lijn ligt met het vizier van de telescoop.

De zeehorizon is dus boven het vizier!

Het vizier markeerde het punt in de zee waar de lijn het wateroppervlak raakte. Om dit punt in de zee te fixeren werd een boot in het verlengde van de meetlijn de zee op gestuurd, totdat de waterlijn samenviel met het vizier in de telescoop. Dit tijdstip werd door de waarnemer aan de boot gesignaleerd en de bemanning bepaalde de exacte positie van de boot met behulp van de opgestelde meetbakens in de zee. De aldus bepaalde afstand was 6,6 km vanaf startpunt A (vergelijk tekening 6).

Strikt genomen kent deze optische verlenging van de meetlijn een fout. Dit wordt veroorzaakt: ten eerste door het effect van breking en ten tweede door de opwaartse kromming van de lichtbundel, die zeker aanwezig is als het aardoppervlak concaaf (*holrond*) is. Een kwantitatief rekenkundig onderzoek laat echter zien dat deze fout slechts een onbeduidend effect heeft op

de toch al relatief sterke helling van de meetlijn naar het wateroppervlak op dit punt. De onzekerheid bij het bepalen van het inslagpunt B is ongeveer 200 meter.

Als verdere controle op de juistheid en betrouwbaarheid van het apparaat is meetbaken 20 op 6 en 11 mei teruggeschoven naar de opstelling naar baken 17. Dit komt overeen met een afstand van 600 meter. De afwijking ten opzichte van de verhuizing was slechts 0,25%.

Meetgegevens en getuigen

De precisie en wetenschappelijke nauwgezetheid bij het uitvoeren van de meting wordt duidelijk wanneer Morrow op pagina 111 schrijft:

"Tijdens de meting hield de auteur persoonlijk toezicht op de accessoire-kast met daarin de thermometer, microscoop, meetlatten, kompas, alcoholbalans, driehoeken, gradenboog, telescoop, duimschroeven, celluloid-folie, enzovoorts, evenals de logboeken van het meetteam, om de grootst mogelijke betrouwbaarheid en nauwkeurigheid van de waarnemingen en metingen te waarborgen. De uitlezingen werden door hem persoonlijk genoteerd in het bijzijn van alle getuigen. Elke individuele afstelling, test, waarneming en meting werd ingevoerd in het "hoofd meetlogboek" en gedetailleerd beschreven in het "dagelijks meetlogboek", waaraan alle handtekeningen van alle medewerkers en getuigen waren gehecht. De volgende numerieke gegevens, evenals alle informatie die in dit werk wordt gegeven over de voorbereiding en het verloop van de meting, zijn ontleend aan de 2e druk van het boek van Prof. Morrow (1905), dat al meermaals is genoemd. Verder werden de waarneming van 5 mei 1897, toen de meetlijn in zee werd verlengd, en de herhaling van 8 mei 1897 bevestigd. Bovendien werden de observaties van de meettechnici en inspecteurs, die betrekking hebben op de veiligheidsmaatregelen om opzettelijke pogingen tot misleiding van het apparaat en zijn instellingen te voorkomen, geregistreerd en onder ede bevestigd."

In de tabellen op de twee volgende pagina's, worden de belangrijkste meetgegevens uit de meetprotocollen weergegeven.

Het resultaat van de meting wordt grafisch weergegeven in tekening 9 (blz. 19). De afstanden van de haarlijn vanaf het referentieniveau gemeten bij de 25 meetbakens zijn in verticale richting ([ordinaat](#)) (*y-as, verticaal*) uitgezet tegen de lengte van het meettraject ([abscis](#)) (*x-as, horizontaal*). De doorgetrokken curven geven de theoretisch te verwachten meetwaarden aan. De bovenste lijn van de curve wordt berekend voor een concaaf, de onderste voor een convex gekromd aardoppervlak. De daadwerkelijk gemeten waarden worden als punten ingevoerd. Zoals je in één oogopslag ziet, volgen ze duidelijk het verloop van de bovenbocht. Dit bewijst dat het aardoppervlak concaaf (holrond) is. Als het bol zou zijn, zouden de meetpunten gegroepeerd moeten worden rond de onderste curve, in het geval van een plat vlak rond de horizontale as van het diagram.

De geringe spreiding van de meetpunten met circa + 5% over een lengte van meer dan 6 km toont duidelijk de grote precisie van de meetapparatuur en het nut van de methode aan.

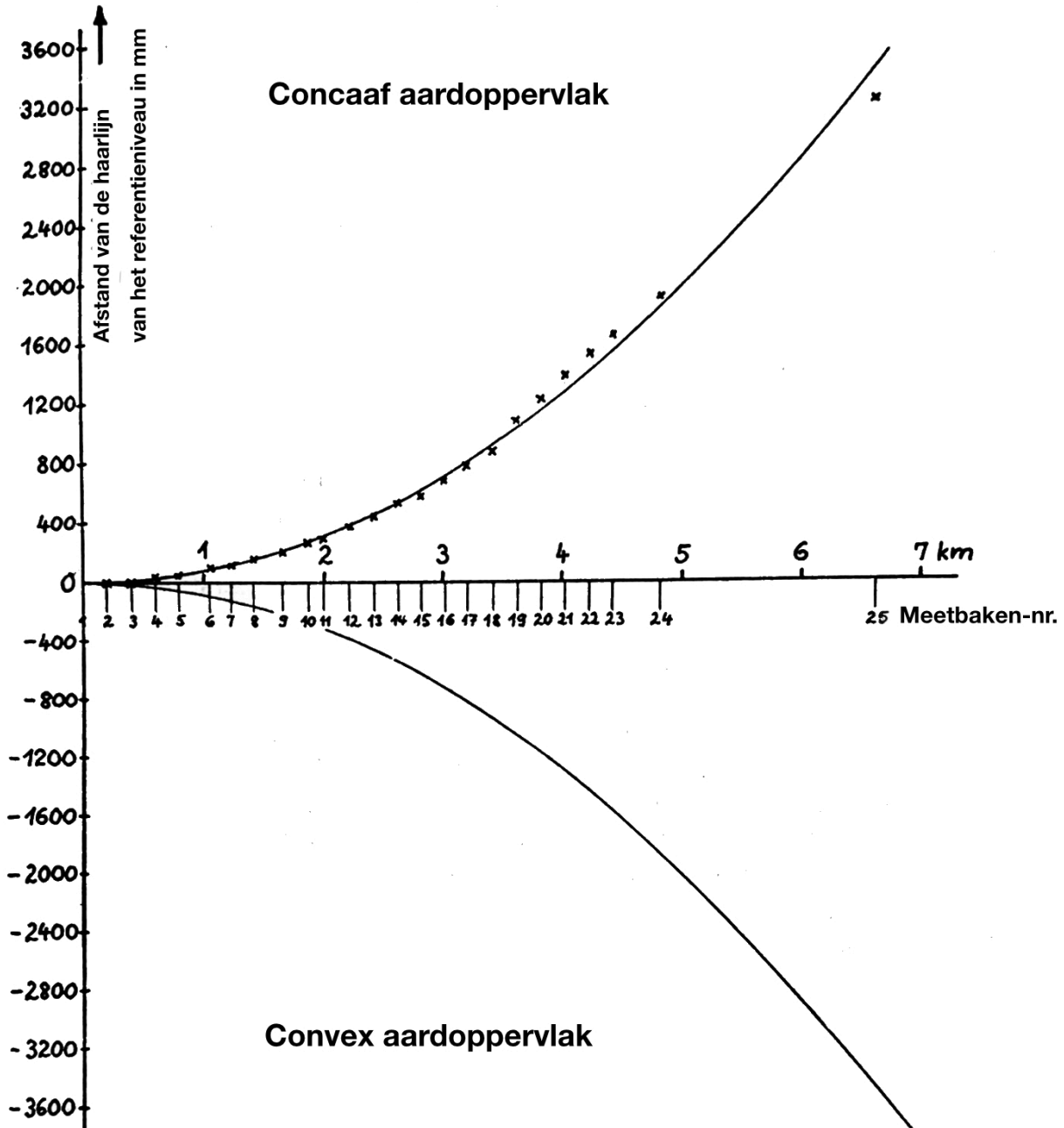
I	II	III	IV
Datum van de metingen aan de meetbakens	Afstand vanaf startpunt A [km]	Aantal aanpassingen	Nummer van het meetbaken
18 maart	0	0	1
19 "	0,202	55	2
23 "	0,403	110	3
24 "	0,605	165	4
25 "	0,806	220	5
27 "	1,05	275	6
30 "	1,19	330	7
31 "	1,41	385	8
1 april	1,66	440	9
2 "	1,88	495	10
8 "	2,01	550	11
9 "	2,22	605	12
13 "	2,42	660	13
14 "	2,62	715	14
14 "	2,82	770	15
15 "	3,02	825	16
16 "	3,20	880	17
24 "	3,42	935	18
26 "	3,63	990	19
27 "	3,83	1045	20
8 mei	4,03		21
8 "	4,23		22
8 "	4,43		23
8 "	4,83		24
8 "	6,64		25
		Terugmeting	
6 "	3,83	1084	20
11 "	3,63	1140	19
11 "	3,42	1194	18
11 "	3,20	1250	17

V	VI	V2	
Afstand van de haarlijn gemeten [mm]	tot referentieniveau berekend [mm]	[mm]	Verskil %
0	0	0	0
3,81	3,18	+ 0,63	+ 20 %
6,60	12,70	- 6,1	- 48 %
34,93	28,58	+ 6,35	+ 22 %
47,63	50,88	- 3,25	- 6 %
98,43	79,38	+ 19,05	+ 20 %
111,12	114,30	- 3,01	- 3 %
163,32	155,58	+ 7,74	+ 5 %
203,71	203,22	+ 0,49	0 %
257,18	262,89	- 5,71	-2%
293,62	317,50	- 23,88	- 7 %
363,47	384,18	- 20,71	- 5 %
430,02	457,21	- 27,19	- 6 %
528,57	536,58	- 8,01	- 2 %
592,07	622,31	- 30,24	- 5 %
668,27	714,38	- 46,11	- 6 %
777,75	812,85	- 35,10	- 4 %
877,82	917,58	- 39,76	- 4 %
1.084,07	1.028,70	+ 55,37	+ 5 %
1.225,55	1.146,18	+ 79,37	+ 7 %
1.372	1.270,05	+ 137	+ 10 %
1.524	1.400,18	+ 124	+ 9 %
1.651	1.536,71	+ 114	+ 7 %
1.905	1.828,81	+ 76	+ 4 %
3.251	3.457,58	- 207	- 6 %
1.225,55	1.146,18	+ 79,37	+ 7 %
1.080,26	1.028,70	+ 51,56	+ 5 %
871,73	917,58	- 45,85	- 5 %
784,10	812,85	- 28,75	- 3 %

Tekening 9: Grafische weergave van het meetresultaat

De doorgetrokken lijnen geven de theoretisch verwachte afwijkingen van de rechte haarlijn ten opzichte van het referentieniveau (overgedragen zeeniveau) weer. De bovenste curve wordt berekend voor een concaaf aardoppervlak, de onderste voor een convex aardoppervlak.

De werkelijk bepaalde meetpunten (kruisjes) zijn met grote nauwkeurigheid rondom de bovenbocht gegroepeerd. Dit bewijst de concave kromming van het aardoppervlak.

Aan het begin van de meting vielen de haarlijn en de referentielijn precies samen en was er geen waarneembare afwijking in welke richting dan ook. Dit bevestigt dat de eerste uitbouw exact horizontaal is aangepast. Na 200 meter, bij bakken nr. 2 was er al een duidelijke afwijking, namelijk de haarlijn lag precies 3,81 mm onder de referentielijn. Bij het volgende bakken was de afstand al vergroot tot 6,6 mm (400 meter vanaf het startpunt) en nam nog steeds toe, precies zoals men zou verwachten van een concaaf aardoppervlak. Deze berekende waarden staan in kolom VI van de tabel, de gemeten waarden staan in kolom V.

Het kleine verschil tussen meting en berekening (kolom VI) toont de zeer goede overeenkomst aan. Dit levert een verder bewijs van de betrouwbaarheid van het meetprincipe en de perfecte werking van de Rectilineator.

Als het aardoppervlak convex zou zijn, d.w.z. volledig gekromd, zouden de gemeten waarden hetzelfde zijn geweest, maar in de tegenovergestelde richting. Dat wil zeggen, de haarlijn zou geleidelijk boven de referentielijn moeten zijn gestegen, en in dit geval naar boven. De meetlijn kwam echter op geen enkel punt langs het gehele meettraject boven het referentieniveau uit, maar naderde continu het zeeoppervlak en ontmoette deze uiteindelijk bij meetbaken nr. 25. Om het correcter te zeggen, dit betekent dat het zeeoppervlak boog naar de mechanisch gelegde meetlijn, en deed dat kwantitatief precies (dat wil zeggen punt voor punt) op de manier die te verwachten was bij een concave kromming van de aarde. Het aardoppervlak kan dus niet de buitengrens van een vaste bol zijn, maar vormt het binnenoppervlak van een holle bol.

Prof. Morrow schrijft daarover:

"Als de aarde een volle bol zou zijn, zou de haarlijn op meetbaken nr. 9 bijvoorbeeld 20,4 cm boven de peillijn liggen in plaats van - zoals gemeten - 20,4 cm eronder. Het verschil is 41 cm. Na 6,6 km moet de meetlijn bij een bol aardoppervlak al 3,25 m boven de peillijn liggen, d.w.z. 6,5 meter boven het wateroppervlak in de vrije ruimte uitkomen. In werkelijkheid raakte het echter op dit punt het wateroppervlak. Zo'n enorme fout van 6,5 meter hadden we onmogelijk kunnen maken met dit apparaat van de hoogste nauwkeurigheid. Trouwens, zulke onzin als het verlengen van een rechte lijn in het oppervlak van een bolle aarde zou nauwelijks haalbaar zijn."

Van elk van de afzonderlijke meetpunten wordt de omtrek van de bewezen bolvormige schaal berekend als $40.000 \text{ km} \pm 5\%$.

Dit voltooit de puur feitelijke presentatie van de klassieke meting van de aardkromming in 1897 in Naples, Florida, USA, door U.G. Morrow. Elke lezer kan er zeker van zijn dat het met de nodige zorg en wetenschappelijke nauwgezetheid is uitgevoerd. Het resultaat is helder en ondubbelzinnig. Hoewel het resultaat van deze meting zich als een lopend vuurtje over de wereld verspreidde, moest Morrow al snel beseffen dat de gevolgen te ingrijpend waren om direct door de wetenschap te worden bevestigd. Morrow had bittere ervaringen en schrijft op pagina 134 (*Cellular Cosmogony* 1905):

"Het geodetische werk in Naples, Florida was voltooid en de feiten werden gepubliceerd. Sommigen waren tevreden met de resultaten, anderen geërgerd. In de koppige weerstand die onmiddellijk werd getoond, door degenen die hoopten de Rectilineator te gebruiken om de Copernicaanse theorie te bevestigen, zien we dat de geschiedenis zich herhaalt. Fouten zijn geworteld in de menselijke natuur. Het kan niet zonder strijd worden overwonnen. Om dit feit te illustreren, herinneren we ons de zinloze oppositie tegen [William Harvey's](#) ontdekking dat bloed in het menselijk lichaam circuleert. Hoewel hij het bewijs leverde - zijn demonstraties toonden duidelijk de bloedstroom door de slagaders en aders - weigerden de ouderwetse doktoren en anatomen het te onderzoeken.

Toen de telescoop werd uitgevonden, werd al snel duidelijk dat manen rond de planeten draaiden. De feiten die door Galileo en anderen werden waargenomen, werden koppig ontkend door de astronomen van het Ptolemeïsche systeem. Het duurde jaren voordat Galileo sommigen zover kreeg om met behulp van de telescoop getuige te zijn van het fenomeen. Een geleerde met meer ijver, vooroordelen en achterdocht dan kennis en wijsheid schreef een proefschrift over de telescoop. Hij probeerde aan te tonen hoe astigmatisme (*optische afwijking*) in de lenzen kan ontstaan, hoe de lenzen zo verschuiven dat de indruk wordt gewekt van manen die rond de planeten draaien. Deze man leefde en stierf zonder ooit een enkele astronomische waarneming door de telescoop te doen. Wat wist hij van de telescoop? De ontwikkeling bewees dat hij van niets had geweten. Niettemin ontkende hij dat de waargenomen objecten gezien konden worden.

De concave kromming van het aardoppervlak wordt beschouwd als een absurditeit en de lange bewijsketen als louter het resultaat van illusie en bedrog. Wat weten onze critici over de feiten die we hebben waargenomen? Op welke redelijke basis kunnen de door ons gepresenteerde feiten besproken worden door hen die nooit de reeks experimenten hebben ondernomen die wij hebben gepland en uitgevoerd?

De weerstand tegen ons werk vandaag is net zo onlogisch, absurd en dom als die tegen Harvey en Galileo. We legden een rechte lijn met behulp van een mechanisch apparaat. De resultaten van deze meting kunnen gemakkelijk worden weg-gediscussieerd door degenen die het apparaat nog nooit hadden gezien en niets wisten over de mogelijkheden of mogelijke toepassingen."

Tot zover de presentatie van deze geweldige meting van de kromming van de aarde. Bijna 80 jaar zijn verstreken en deze meting heeft nog steeds, als gedurfde en ingenieuze onderneming, zijn volledige zeggingskracht. Zelfs vandaag, in de extase van triomferende ruimtesuccessen, staat en blijft deze meting met zijn duidelijke en ondubbelzinnige consequentie werken als een onaangenaam gedenkteken, dat een constant effect heeft op de wereldgeweten, waaraan de mensheid - en vooral de wetenschap - ooit een duidelijk en beslissend standpunt te danken zal hebben. ¹

¹ Redactie 2023: Over de hier beschreven meting is een video-documentaire gemaakt. De titel van deze Duitstalige productie is "[A Line Had Been Drawn - The Rectilineator Documentary](#)".

Literatuurverwijzing en aantekeningen

Deze vertaling is gemaakt in opdracht van het "Gesellschaft für Erd-Weltforschung". Het boek "[The cellular cosmogony; or, The earth a concave sphere](#)". Deel 1 is geschreven door C. R. Teed (1898-1908). Deel 2, "[The new geodesy by prof. U. G. Morrow](#)", gaat specifiek over de meting die we presenteerden. Helaas is het boek, voor zover we konden nagaan, in geen enkele bibliotheek in Duitsland verkrijgbaar. Een bibliothecaris aan wie we dit vertelden kon het niet geloven en zei dat zo'n boek er moest zijn. We willen niet ingaan op de vraag waarom dit belangrijke boek in geen enkele Duitse universiteitsbibliotheek te vinden is. Wij zijn hier niet verantwoordelijk voor.

Correspondentie met astronauten

De heer Otto Aeschlimann - Zwitserland - informeerde niet alleen de Russische astronauten over de holle bolvorm van de binnenwereld, maar ook hun Amerikaanse collega's. Hij schreef ons:

Twee maanden geleden stuurde ik vijf Amerikaanse astronauten een korte beschrijving van ons wereldbeeld. Ik ontving toen een vriendelijke ontvangstbevestiging van Alan B. Shepard volgens de bijgevoegde fotokopie. De astronauten kunnen er nu aan denken als ze in de ruimte zijn.

Shepard schreef:

Geachte heer Aeschlimann,

Als woordvoerder van de groep astronauten aan wie u onlangs brieven schreef, wil ik u bedanken voor uw interesse om ons te schrijven over uw mening over onze ruimtevaart-inspanningen. We stellen uw gebeden voor ons op prijs en zijn u dankbaar voor uw attente bezorgdheid. Astronauten Lovell, Borman, Schirra, Stafford en Scott doen samen met mij de beste wensen voor u en de uwen.

Hoogachtend,

*Alan B. Shepard Jr
Chef, Astronautenbureau*

4. DE CONCLUSIES UIT DE METING

Nu Morrow's meting van de kromming van de aarde ondubbelzinnig de holle ronde kromming van het aardoppervlak heeft blootgelegd, rijst de serieuze vraag wat de gevolgen zijn. Maar hier is maar één antwoord op: het hele universum, zon, maan, planeten en vaste sterren, alles zit erin, omsloten door de aardschil, op het binnenoppervlak waarvan wij leven. Maar dan zijn de hemellichamen en de kosmische afstanden veel, veel kleiner dan aangenomen. De zon is geen "gloeiende kernreactor", met een diameter van 1.390.000 km, maar een organische structuur met een diameter van misschien een paar km, zoals de maan. Als dat te klein lijkt, probeer dan eens een bol voor te stellen met een diameter van bijvoorbeeld 10 km (de Mount Everest heeft een hoogte van ongeveer 9 km!). Zijn dit niet enorme lichamen die hun baan door de hemelruimten boven ons met de grootste precisie bewegen? De afstands- en grootte-specificaties van de Copernicaanse astronomie zijn niet alleen onvoorstelbaar, nee, het zijn waanvoorstellingen, die een onzinnige grens vormen. Het zijn pure abstracties, waaraan we gewoon gewend zijn geraakt en die we proberen te verdedigen als een gekoesterd spiritueel bezit.

Deze groteske dimensies van het Copernicaanse wereldsysteem ontstaan doordat men het aardoppervlak als een volle bol ziet en aanneemt dat de lichtstraal recht is. Het hele machtige bouwwerk van de huidige astronomie rust op deze twee basisaannames alsof het op een fundament staat. Als het aardoppervlak echter concaaf gekromd is, kan de lichtstraal niet recht zijn, maar wel heel sterk gekromd. Hieruit volgt dan weer dat de Copernicaanse afstanden fout zijn en hoogstens als rekenresultaten kunnen worden beschouwd, meer niet! De berekening is correct, maar het resultaat is verkeerd omdat de beginvariabelen verkeerd zijn gebruikt. De realiteit is anders. Het onderzoeken van het aardoppervlak heeft het bewezen!

In het verloop van zijn meting van de kromming van de aarde bewees Morrow zelfs direct de kromming van het licht door de lichtstraal bij de afwijking te bevestigen! Het is dus werkelijk zo dat licht zich in de ruimte voortplant via een gekromde baan. Maar dat kan dan ook niet anders. Het is eerder een logische conclusie uit de kennis over de holronde kromming van het aardoppervlak. Twee vragen moeten dit verduidelijken:

1. Als de vaste sterren en planeten zich dicht bij het centrum van de wereld bevinden, waarom zien we dan deze bal van vaste sterren niet verticaal boven ons, met de planeten eromheen cirkelend?
2. Waarom is er dag en nacht in dit binnenste van de aarde, waarom wordt niet het hele aardoppervlak verlicht door de zon, maar slechts de helft?

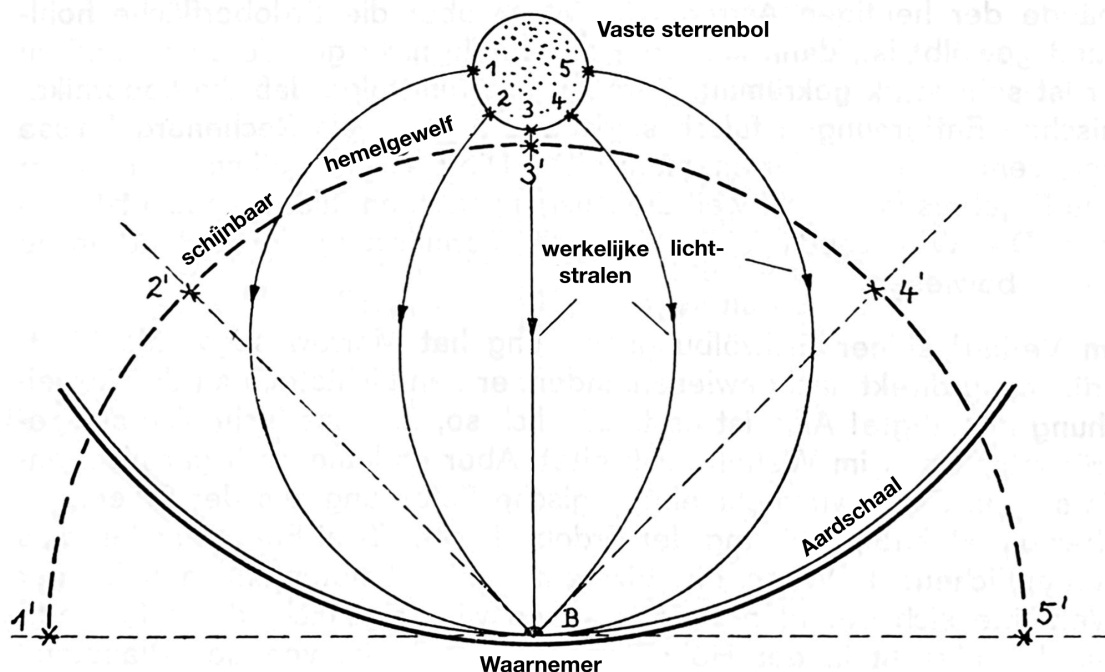
Deze en andere vragen worden beantwoord in de volgende artikelen.

5. HET HEMELGEWELF, DAG EN NACHT, SEIZOENEN

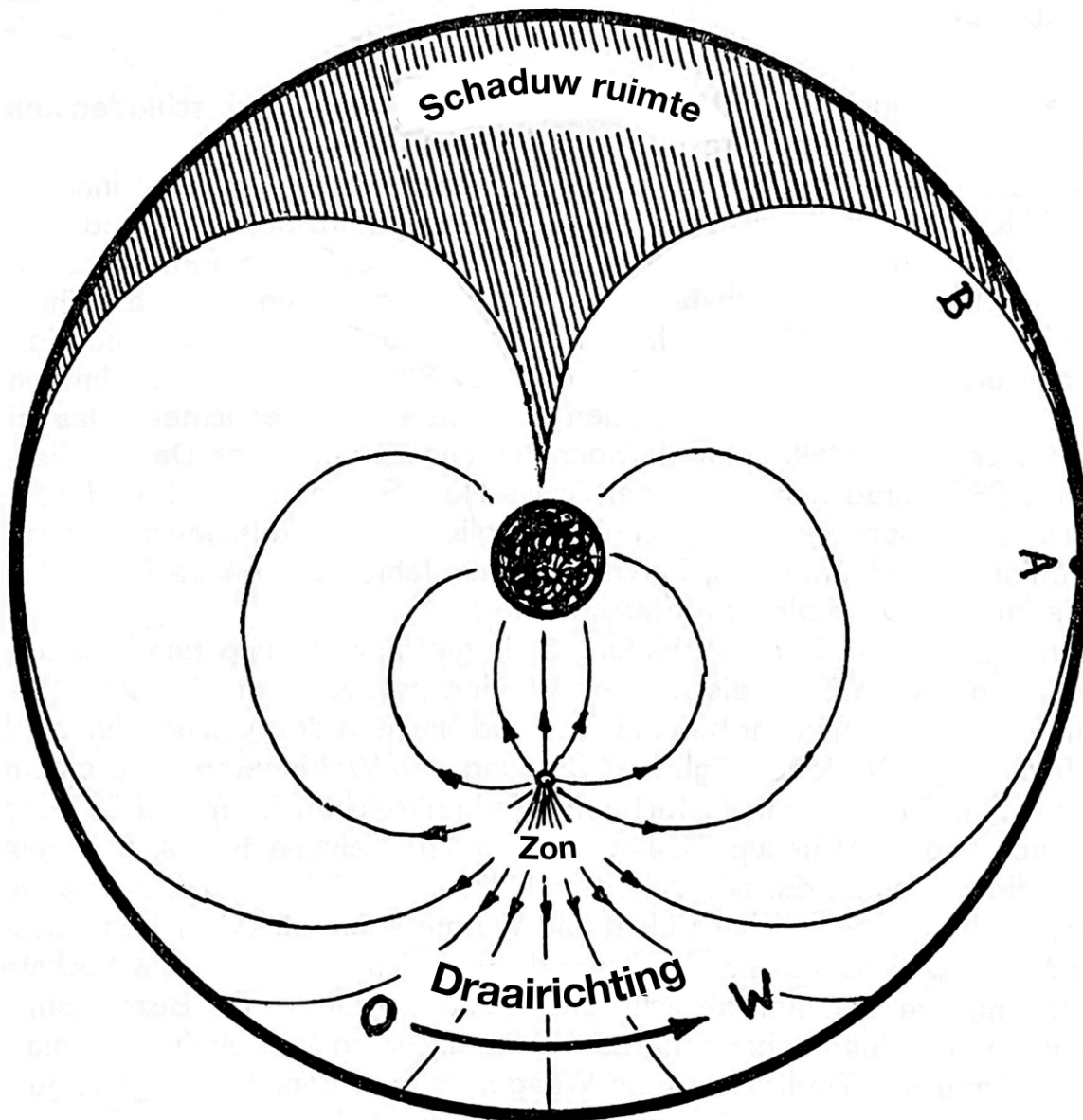
Een nachtelijke waarnemer staat op B (*tekening 11*) op de schil van de aarde en kijkt omhoog naar de sterren. In *tekening 11* zijn 5 sterren ingevoerd. Het licht van deze sterren bereikt het oog van de waarnemer via een gebogen pad. Nu is het een fysiologische wet van het zien dat het oog altijd een object ziet (in dit geval de ster) in de achterwaartse **rechte** verlenging van de straal die in het oog valt. De sterren 1-5 lijken op de posities 1'-5' te staan. De waarnemer heeft de indruk van een hemelgewelf dat zich uitstrekt van horizon tot horizon.

Men kan ook zeggen: de ruimte tussen de aardschil en de bol van de vaste sterren, waarin het licht wordt gebogen, werkt als een gigantisch vergrootglas, of beter gezegd als een lenzensysteem. Als je vanuit de schil van de aarde naar de vaste sterrenbol kijkt, lijkt deze enorm vergroot en uitgespreid als een tent. Omgekeerd, als je van bovenaf naar beneden kijkt, zou deze ruimte een verkleinend effect moeten hebben, vergelijkbaar met een omgekeerde verrekijker. Dit is inderdaad het geval. Het is een bekend feit dat astronauten de wijdverbreide schil van de aarde vanaf de maan sterk verkleind kunnen zien, wat de indruk wekt van een "aardbol". Maar beide, de bal van de vaste sterren vergroot om een hemelgewelf te vormen, én de schil van de aarde teruggebracht tot een "bol", zijn optische illusies veroorzaakt door de kromming van licht.

Tekening 11: De uitleg van de hemelen

De uitleg van dag en nacht wordt getoond in *tekening 12*. De stralen die van de zon komen, bundelen zich en bereiken het centrum van de wereld op gebogen paden. Zoals je kunt zien, is er een grensstraal die net de aardschil raakt in punt A. Zijn de stralen minder sterk gekromd, dan raken ze de aardschil voor punt A; zijn ze sterker gekromd, dan bereiken ze die helemaal niet meer. Punt A is dus het buitenste punt dat nog licht van de zon ontvangt. Een waarnemer in B ontvangt geen licht meer, dus is het nacht voor hem. Je kunt dus zien dat slechts de helft van de aardkorst door zonlicht kan worden bereikt. De andere helft is in het donker.

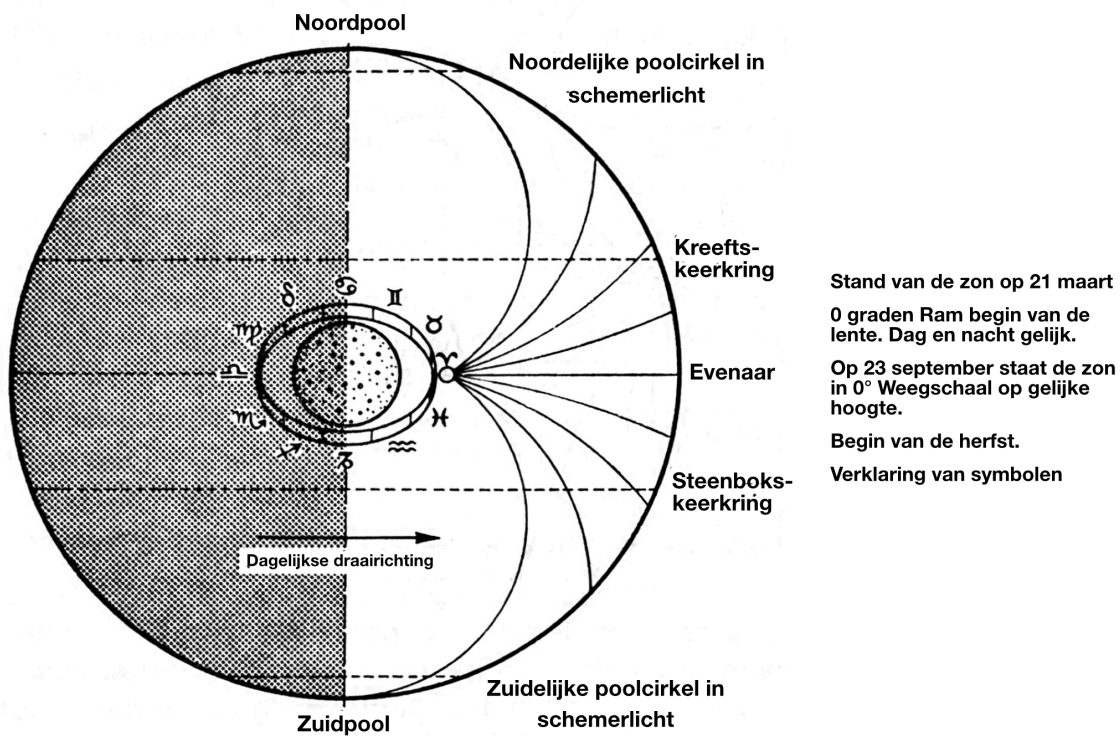

Nu loopt echter de zon in bijna cirkelvormige banen rond het centrum van de wereld (van O naar W). Ook de hele loop van de stralen draait mee. In tekening 12 kan men zich voorstellen dat het inwendige van de wereld wordt uitgesneden langs de aardschil en wordt geroteerd (tegen de klok in). Het is zelfs heel handig als je dit ook echt doet, op z'n minst op een transparante kopie. Dan zie je hoe na korte tijd de waarnemer in B wordt geraakt door de grens-straal. Dit is de eerste zonnestraal die hem bereikt sinds het vallen van de avond. Voor hem komt op dit moment de zon op. Terwijl je blijft draaien, zie je A en B bijna een halve slag verlicht door zonlicht. Uiteindelijk komt echter het moment dat A wordt geraakt door de andere grens-straal. Dit is de laatste zonnestraal die dag die hem bereikt. Even verder gedraaid en hij ziet geen zonnestraaltje meer. De zon is voor hem ondergegaan, de nacht begint voor hem. Ondertussen ontvangt B echter nog wat licht, totdat na korte tijd ook de grens-straal hem bereikt en zo ook voor deze waarnemer de nacht begint. De zon gaat wat later onder voor B, omdat het verder naar het westen ligt. Dit is hoe bijvoorbeeld in Londen (preciezer Greenwich) de zon bijvoorbeeld 1 uur later onder gaat dan in Görlitz. Na een halve draai begint de nacht voor A en korte tijd later voor B, enzovoorts.

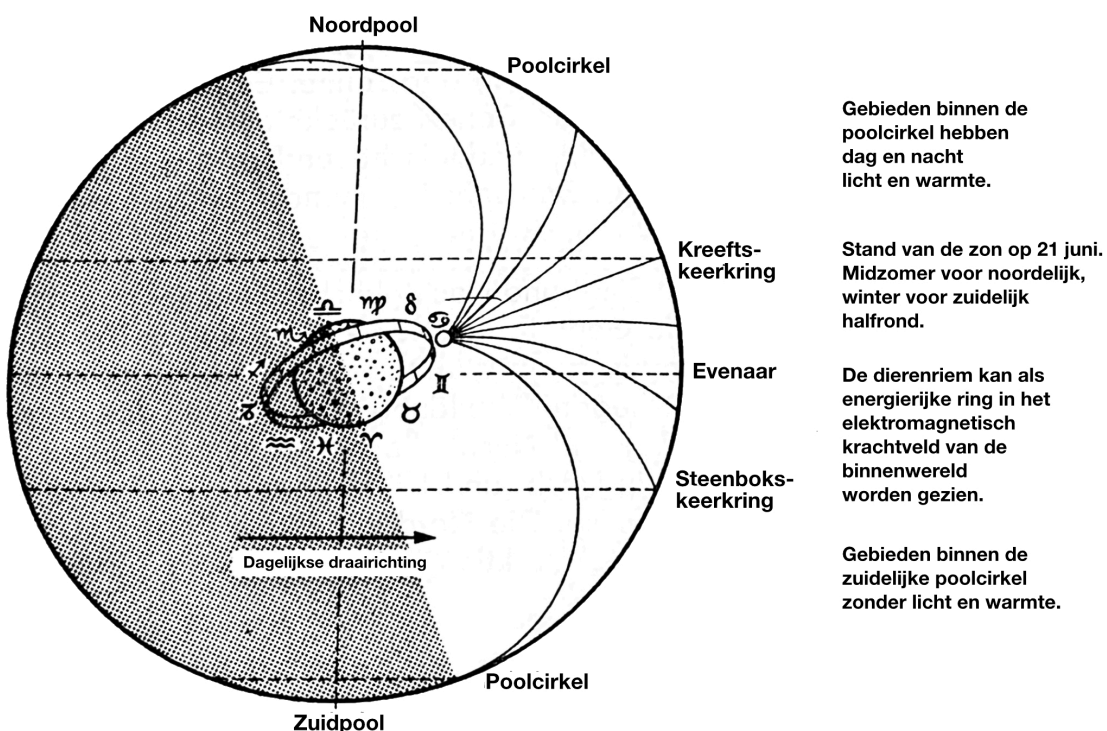
Het feit dat dag en nacht even lang zijn ([Equinox](#)), d.w.z. elk 12 uur, geldt alleen voor de dag- en nachtevening in de lente en in de herfst. In de zomer is de lengte van de dag echter langer dan de lengte van de nacht. In de winter is het andersom. Om dit te begrijpen, moeten we kijken naar een doorsnede door de wereld langs de noord-zuidas (tekening 13a). Tekening 13a toont een doorsnede loodrecht op deze as, d.w.z. langs de evenaar of een breedtecirkel.

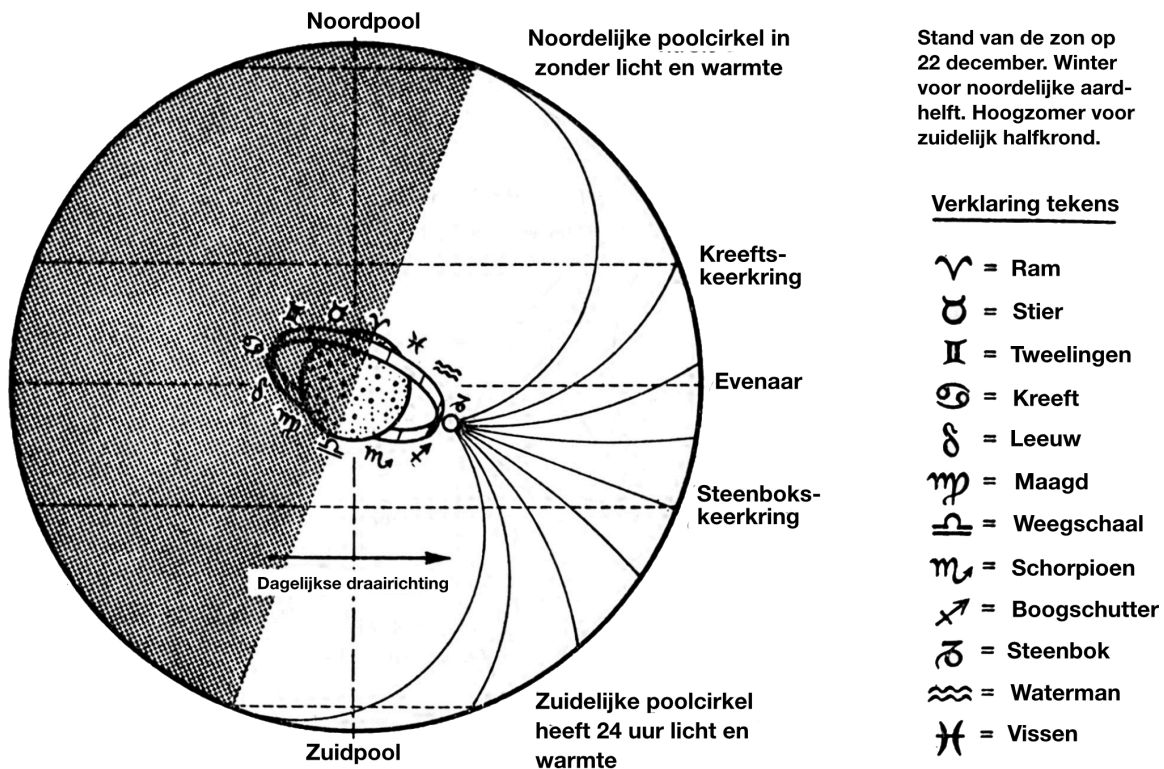
De tekeningen 13a tot en met 13c tonen de zon in verschillende standen op haar jaarbaan, dus op de dierenriem.

Tekening 13a

Tekening 13b

De lezer neemt in gedachten een vaste positie in op het binnenoppervlak van de aarde en stelt zich voor dat het hele binnenste van de wereld binnen 1.436 minuten om de noord-zuidas draait. De zon, maan en andere planeten hebben als onafhankelijke hemellichamen iets meer tijd nodig voor een dagelijkse omloop in hun baan in de dierenriem, en blijven achter. De zon doet er elke dag precies 24 uur of 1.440 minuten over om één baan rond de locatie van een waarnemer te maken. Dit is natuurlijk geen toeval, want de zon is ons uurwerk. Aangezien de dierenriem 23,5 graden gekanteld is ten opzichte van de noord-zuidas, betekent dit dat de zon, met een achterstand van iets minder dan een graad per dag, de hele baan van de dierenriem iets achterlopend binnen een jaar doorloopt.

Als het in dezelfde positie ten opzichte van de evenaar staat als in tekening 13a, aan het begin van het sterrenbeeld Ram, dan hebben we 21 maart en begint het natuurlijke jaar. Over de hele wereld zijn dag en nacht even lang. Bij elke dagelijkse omwenteling van het binnenste van de wereld, d.w.z. één dag, blijft de zon achter in de richting van de sterrenbeelden Stier en Tweelingen en bereikt op 21 juni het sterrenbeeld Kreeft. Voor wat betreft de bewoners van het noordelijk halfrond betekent dit dat de zon heel dichtbij staat en voor rijkelijk licht en warmte zorgt. Het is hoogzomer. De zon heeft daarmee de hoogste stand aan de hemel bereikt voor het noordelijk halfrond en draait. Vandaar de naam "Kreeftskeerkring".

In de loop van het volgende kwartaal van het jaar bereikt de zon het teken van de dierenriem Weegschaal, dat op zijn beurt op de schuin hellende dierenriem opnieuw gelijk aan de evenaar staat. Nogmaals zijn dag en nacht even lang. Het is 23 september en het begin van de herfst. Nu reist de zon, dagelijks achterlopend op de dierenriem, via de sterrenbeelden Weegschaal, Schorpioen en Boogschutter naar het begin van het teken Steenbok. De zon heeft daarmee voor de waarnemer op het noordelijk halfrond het laagste punt aan de hemel bereikt. De dagen

zijn het kortst en de nachten het langst. Het is 22 december, de zon draait nu naar de Steenbokskeerkring. Het noordelijk halfrond heeft weinig licht en warmte van de zon. Het is winter. De komende maanden zal de achterblijvende zon door de sterrenbeelden Steenbok, Waterman en Vissen gaan en op 21 maart terugkeren naar Ram. Het jaar is voorbij en een nieuw jaar begint.

De seizoenen in de binnenwereld

Tekening 13a laat zien dat ten tijde van de equinoxen, eenmaal in de lente en eenmaal in de herfst, de gebieden aan de noord- en zuidpool dag en nacht hebben, dat wil zeggen 12 uur licht en warmte van de zon ontvangen en 12 uur in de nacht liggen. Tekening 13b toont voor het noordelijke poolgebied dat de zon daar overdag en 's nachts niet ondergaat, terwijl de zuidelijke poolgebieden in de nacht en de kou liggen. Tekening 13c toont de omgekeerde situatie. De noordelijke poolgebieden verkeren in duisternis en kou, terwijl Antarctica 24 uur licht en warmte van de zon ontvangt.

Licht is een elektromagnetische draaiing en neemt, volgens de algemene aanname, in energie af met het kwadraat van de afstand. Hoe langer de lichtstraal door de ruimte van de binnenwereld moet reizen, hoe zwakker hij aankomt. Bovendien is de invalrichting van de lichtstraal schuin bij lange afstanden, waardoor de energie nog verder afneemt.

Hoe dichterbij de zon staat en hoe loodrechter de stralen inslaan, hoe meer licht en warmte de plek in kwestie ontvangt. De oorzaken voor de verschillende seizoenen met hun specifieke temperaturen zijn dus duidelijk. Aan de ene kant zijn er de verschillende invalshoeken van de zonnestrallen en aan de andere kant de verschillende lengtes van dag en nacht, omdat de zon niet alleen licht, maar ook warmte produceert. 's Nachts ontvangt de aardmantel geen warmtestraling. Het koelt af. Overdag wordt het weer opgewarmd. Als, zoals in het winterhalfjaar, de nacht overheerst, overheerst ook de afkoeling over de opwarming. In het zomerhalfjaar is alles omgekeerd. Zoals men ziet, is de binnenwereld-theorie niet alleen in staat om de oorsprong van dag en nacht op een logisch eenvoudige manier te verklaren, zonder aanspraak te maken op natuurkundige onzin, maar het is ook in staat om alle optische verschijnselen te interpreteren en te begrijpen met behulp van alleen de wetten van de kromming van de lichtstraal.

Ruimtevaart en maanlanding in de binnenwereld

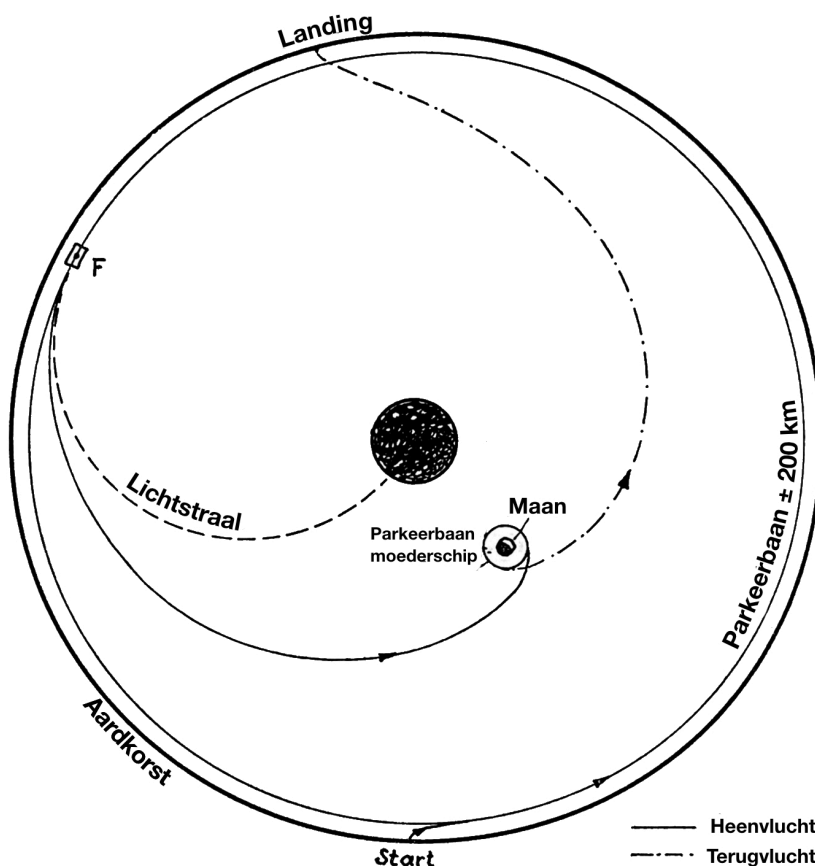
Het is erg moeilijk om de successen van de ruimtevaart, inclusief de maanlanding, te zien en te erkennen en toch vast te houden aan het wereldbeeld van de Bijbel. Wat hier is bereikt met gebruikmaking van alle wetenschappelijke krachten en technische mogelijkheden, met behulp van enorme financiële middelen, is indrukwekkend. Deze successen worden over de hele wereld gevierd als een triomf van de menselijke geest, vooral als een briljante bevestiging van het Copernicaanse systeem.

En toch hoeft dit Copernicaanse systeem niet de realiteit te zijn. Nee, het kan niet de realiteit zijn, omdat de Bijbel, als het Woord van God, een andere constructie van het universum laat zien. Maar als de baanberekeningen van de ruimtevaart op de Copernicaanse manier worden uitgevoerd en de berekeningen kloppen, zoals de successen laten zien, dan is dit Copernicaanse systeem een rekenmodel, en nog een hele goede ook. Er is op dit moment geen beter model. Dit model zal zeker blijven bestaan en worden gebruikt, zelfs als de holle kromming van het aardoppervlak wordt erkend. Het is namelijk geenszins zeker dat een berekening op basis van de werkelijkheid eenvoudiger is dan met behulp van een min of meer abstract model. De natuurwetenschapper werkt tegenwoordig op alle gebieden steeds meer met modellen en wordt steeds voorzichtiger met uitspraken over de werkelijkheid.

Copernicus was zich terdege bewust van het "modelmatige" karakter van zijn aanname van de stilstaande zon. Zijn ingenieuze opvolgers, zoals Galileo, Kepler en Newton ontwikkelden dit model vervolgens steeds verder met grote intuïtie en gevoeligheid. Tegelijkertijd echter, in de vreugde over de enorme successen van dit wereldmodel, ging het besef steeds meer verloren dat het nog steeds slechts een denk- en rekenmodel was, en dat het dat zou blijven totdat er echt, direct bewijs van meting zou zijn. Ja, men moet zelfs zeggen dat deze kennis van het modelkarakter van het Copernicaanse systeem vandaag de dag volledig is weggestopt en verloren is gegaan. Mensen stellen het wiskundige model gelijk aan de werkelijkheid en erkennen niet dat deze stap onvoorstelbare schade heeft toegebracht aan de spirituele en religieuze constitutie van de hele mensheid.

Maar nu zullen we een concreet voorbeeld uit de ruimtevaart gebruiken om te illustreren hoe model en werkelijkheid met elkaar verbonden zijn. Het doel is de maan. De nodige baan- en voortstuwingsberekeningen worden uitgevoerd met behulp van het Copernicaanse model. De echte baan waar het ruimteschip vervolgens doorheen vliegt ziet er echter als volgt uit, zie tekening 14.

Tekening 14

Opmerking: De dagelijkse rotatie van de etherzee is in de tekening weggelaten. In relatie tot de aardkorst zou men dan spiralen hebben moeten tekenen, wat de helderheid van de tekening zou hebben verstoord.

De raket start verticaal en wanneer hij een voldoende hoge snelheid heeft bereikt, wordt hij zo gestuurd dat hij diagonaal naar het aardoppervlak vliegt. (Zie de tekening bij "Start"). Hierdoor krijgt de raket een hoge snelheid en bereikt hij heel snel een hoogte van 200-250 km boven het aardoppervlak. Deze vliegbaan boven het aardoppervlak wordt de "parkeerbaan" genoemd. Nadat de raket in de parkeerbaan twee keer rond de aarde heeft gecirkeld, wordt de raketmotor opnieuw ontstoken bij F (zie tekening), het zogenaamde lanceervenster, zodat het ruimteschip en de maanmodule de nodige snelheid hebben om naar de maan te vliegen. Het feit dat de lege rakettrappen worden uitgeworpen hoeft hier niet te worden vermeld, omdat dit algemeen bekend is.

Door deze verhoogde snelheid van het ruimteschip krijgt de sturende eigenschap van de etherische zee de overhand op de zwaartekracht en leidt het ruimteschip omhoog over een gebogen pad. Als de snelheid heel groot zou zijn, ongeveer gelijk aan de lichtsnelheid, zou de baan identiek zijn aan de baan van een lichtstraal die in de binnenwereld gekromd is volgens de bekende wet. In dit geval zou de zwaartekracht van de aarde geen invloed hebben. Maar omdat de snelheid van het ruimteschip veel kleiner is dan de lichtsnelheid, wordt het door de zwaartekracht van de aarde uit het ideale pad van het licht getrokken. De stijging is daarom kleiner. In de tekening is het pad van het licht aangegeven met een stippellijn. De baan van het ruimteschip is een ballistische curve, dat wil zeggen: een werptraject van het lanceervenster (F) naar de maan.

Naarmate de maan dichterbij komt, wordt haar zwaartekrachtveld (aantrekkingsveld) sterker en sterker. Het ruimteschip valt nu naar de maan toe. De koers is zo gekozen dat het ruimteschip dicht bij de maan kan vliegen, een lus om de maan kan maken en dan terug kan vallen naar het aardoppervlak. Als het ruimteschip echter in een parkeerbaan rond de maan moet vliegen, moet de snelheid van het ruimteschip vertraagd worden. Als het ruimteschip echter in een parkeerbaan om de maan draait, moet zijn snelheid tijdens de lus om de maan worden vertraagd. Dit gebeurt in de minuten dat het ruimteschip achter de maan is. De raketmotor van het maanschip wordt tegen de rijrichting in ontstoken en zo wordt een snelheidsvermindering bereikt. Het ruimteschip cirkelt nu rond de maan in haar zwaartekrachtveld in de vooraf berekende parkeerbaan. Twee van de drie astronauten stappen nu over naar de maanmodule, scheiden deze van het ruimteschip en landen op de maan. De astronaut die in het ruimteschip bleef, blijft in de parkeerbaan en pikt later de twee astronauten op na hun vertrek van de maan. De technische details, die zeker erg moeilijk op te lossen waren, hoeven hier niet te worden uitgelegd. ²

Als alle drie de astronauten weer in het ruimteschip zitten, wordt de raketmotor op het juiste punt in de baan ontstoken en wordt het ruimteschip versneld om uit het zwaartekrachtveld van de maan te komen en in een ballistische boog terug te keren naar de aarde. Wanneer het ruimteschip in de aardatmosfeer duikt, is het van groot belang dat de invalshoek correct is. Als deze te groot is, duikt het ruimteschip te steil en verbrandt het in de aardatmosfeer; als deze te klein is, wordt het teruggeworpen in het binnenste van de ruimte.

² Redactie 2023: De schrijver gaat er kennelijk vanuit dat de bekende maanlandingen van rond de jaren '70 ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het "bewijsmateriaal" blijkt echter de toets der kritiek niet te kunnen doorstaan. Zie hiervoor de (Youtube) documentaire "[American Moon](#)".

Bij de juiste invalshoek vertraagt de luchtomhulling het ruimteschip, totdat de parachutes uiteindelijk de verdere vertraging kunnen overnemen.

Conform de binnenwereld-theorie moet in aanmerking worden genomen dat de snelheden en afstanden (hoogtes) veel kleiner zijn dan volgens de berekeningen overeenkomstig het Copernicaanse wereldbeeld. Hoe hoger een vliegend lichaam opstijgt naar de binnenwereld, hoe langzamer het vliegt. De fysieke eigenschappen van de etherische zee veranderen van kwaliteit met toenemende hoogte.

Model binnenwereld

De "Gesellschaft für Erdweltforschung e.V." bezit een groot model van de binnenwereld, dat wordt gepresenteerd op de verschillende conferenties van de vereniging of op speciale lezingen. Het bestaat uit twee holle bolvormige schalen, op de holle binnenkant waarvan de continenten en oceanen plastisch en in kleur zijn gemarkeerd. In het midden, tussen de twee schelpen, bevindt zich een kleiner model van de hemelbol op een metalen as, waaraan de zon (een elektrisch lampje), de maan en een spoetnik zijn bevestigd met dunne draden. Door middel van een elektrisch mechanisme kan de zon licht geven en samen met de hemelbol, de maan en de spoetnik worden laten schijnen en draaien. Door middel van een elektrisch mechanisme kan de zon worden laten schijnen en samen met de hemelbol, maan en spoetnik verzet worden, zodat de bewegingsfasen van de sterren en de ontwikkeling van dag en nacht en de seizoenen op een levendige manier kunnen worden gevolgd. Voor mij persoonlijk was en is dit "ingeschakelde" model van de binnenwereld en de observatie ervan elke keer weer een nieuwe en opwindende ervaring. Dit model is tot stand gekomen in vele arbeidsuren, maar met liefdevolle ijver, omdat de Gesellschaft slechts over de kleinste financiële middelen (uit donaties) en zeer weinig vrijwilligers beschikt. Des te verbazingwekkender is het effect dat uitgaat van dit eenvoudige, maar toch zo indrukwekkende model. Je zou bijna zeggen dat de kosmische realiteit hier zichtbaar is geworden.

Als het Gesellschaft für Erdweltforschung e.V. de beschikking zou hebben over de enorme middelen van de wereldwijd erkende wetenschap, met haar leger van onderzoekers, computers, bibliotheken en werkmateriaal, dan kan men zich gemakkelijk voorstellen welk grandioos model van de binnenwereld zou kunnen worden geproduceerd en opgezet. En het zou bijna kinderspel zijn om de juistheid van dit wereldbeeld aan te tonen aan alle wetenschappers en leken.

Maar we moeten niet vergeten dat deze kosmos nog steeds wordt geregeerd, d.w.z. bestuurd, door Satan (Lukas 4 : 6) en hij heeft goede redenen om de waarheid (d.w.z. altijd de werkelijkheid) te vertroebelen, zodat hij de mens kan verleiden; "... *Is het ook, dat God gezegd heeft?*" (Genesis 3 : 1) Zolang Satan regeert, regeert ook de leugen, (Johannes 8 : 44) d.w.z. de schijn van een valse werkelijkheid ("*... Gijlieden zult den dood niet sterven!*" (Genesis 3 : 4) Zodra de waarheid - en elke waarheid heeft altijd met Jezus te maken (Johannes 14 : 6) - verschijnt, wordt ze door de leugen vervolgd, moet ze spot en hoon ondergaan en uiteindelijk sterven. (Johannes 18 : 37) Daarom is het ook een vergissing om te denken dat op basis van

wetenschappelijk bewijs, zoals de meting van Morrow, het ware wereldbeeld zou moeten worden herkend en erkend.

Want het bewijs van de waarheid bevordert het geloof erin niet, maar vergroot integendeel de woede van de leugenachtige krachten ertegen, zoals het indrukwekkende voorbeeld in Handelingen 9 : 22 en 23 "bewijst"! Want elk mens, geconfronteerd met de werkelijkheid, moet onmiddellijk de persoonlijke consequenties trekken. In het geval van Handelingen 9 : 22 en 23 hadden de Joden van die tijd moeten toegeven dat ze de Messias hadden gedood. Berouw en bekering hadden daarop moeten volgen. En in ons wereldbeeld zou iedereen ook zijn eigen persoonlijke consequenties moeten trekken. Want als God in het midden van de aardewereld boven mij is, dan ben ik als mens hier op aarde verantwoording schuldig aan deze God! Dan moet men zich bekeren en zich afkeren van de vorige (God-loze) weg! De persoonlijke consequentie is een zeer sterke belemmering om de waarheid te grijpen, vergelijk Romeinen 1 : 18 e.v.

De waarheid of goddelijke werkelijkheid verschijnt in deze door Satan en leugens beheerste wereld als zwakheid (de grote ergernis, Galaten 5 : 11) in elk opzicht. Daarom is het voor een mens onmogelijk om uit zichzelf in de waarheid te geloven. (Mattheüs 26 : 31) Daarvoor is een andere, hogere kracht nodig dan de natuurlijke mens bezit. En deze kracht is de geest van God, waarvoor men zich kan openen of sluiten. Wie daarom in de goddelijke waarheid kan geloven, bewijst dat er een goddelijke kracht in hem werkzaam is. Door de verschijning van de waarheid, en het geloof, erin worden zij geopenbaard die ervoor uitverkoren zijn: "*Een ieder die uit de waarheid geboren is, hoort mijn stem*"! (Spreuken 1 : 20 e.v., Johannes 18 : 3) Maar geen mens kan beweren dat hij niet kan geloven, want de uitverkiezing is een goddelijk geheim, dat alleen en vooral geopenbaard wordt in de persoonlijke beslissing. (Openbaring 3 : 20)

Dieter Braun

6. WETENSCHAP - EEN RELIGIE

Naast geld, dat wil zeggen de god Mammon, kent de gevallen wereld niets hogers dan wetenschap. Alles wat de menselijke geest duizenden jaren lang ijverig heeft verzameld, zijn rijkdommen die in geld en zelfbevestiging van het ik kunnen worden gerealiseerd. De geldrijken en de kennisrijken horen daarom bij elkaar. Ze zijn van elkaar afhankelijk en ondersteunen elkaar. Geld geeft eer en kennis geeft eer of aanzien. Beide bevorderen de zogenaamde vooruitgang van de mensheid. Geld dient om tempels voor wetenschap en geleerdheid te bouwen en te onderhouden. In deze tempels of hogescholen wordt de jeugd opgeleid in een geest van angst en eerbied voor het menselijk verstand en zijn scherpzinnigheid. Het menselijk intellect en zijn scherpzinnigheid worden de priesterlijke nakomelingen van de religie van de wetenschap. Zij die opklimmen tot hogepriesters of professoren mogen toga's en baretten aantrekken, titels dragen en eerbewijzen ontvangen, want zij dienen een zeer grote God. En alle mensen staan erbij en verbazen zich zodra de toverformule klinkt: De wetenschap heeft gevonden! De geleerden zeggen! Er is geen tegenspraak meer, want de priesters van elke religie moeten het toch weten, de domme mensen zijn van hen afhankelijk. Begrip en kennis behoren tot het "vlees", groot begrip en veel kennis zijn gewoon veel vlees; en vlees begeert altijd tegen de geest. (Galaten 5 : 17) Het behoort tot de essentie van elke Christus-ervaring dat de Christus-verlossing in scherp verzet staat tegen alle voorgaande overheden en hun schijn-verlossingen (Exodus 32 : 3, 4) en zich er doorheen moet vechten.

In zijn boek *"Das dreistöckige Weltall der Bibel"* (Het drie verdiepingen werelddeel van de Bijbel) schreef de auteur jaren geleden onder andere over het onderwerp wetenschap:

"Mensen zijn zo bereid om zich te laten overtuigen, zelfs in verder nogal religieuze kringen, dat de Bijbel veel "plaatjes" bevat die een populair uitdrukkingmiddel zijn van de oosterse schrijvers. Dit "beeldschrift" moet nu geduid worden, bijvoorbeeld zoals men een prentenboek aan kinderen uitlegt. En dan zorg je er natuurlijk voor dat die interpretatie niet in tegenspraak is met de heersende wetenschappelijke kennis, zodat theologie door collega's van de andere faculteiten niet wordt uitgelachen, maar erkend. Omgekeerd is het waar: ons bestaan in de tijd is "beeld", schaduw, de woorden van de Bijbel zijn zonder uitzondering wezens. Het is dus altijd een kwestie van houding ten opzichte van de Schrift. Als ik een volledig gebroken, half gebroken, enigszins gebroken of volledig ongebroken houding heb ten opzichte van de Schrift, d.w.z. ten opzichte van het Woord van God, dan zal mijn houding ten opzichte van de wereld de overeenkomstige tegenhanger zijn. En mijn positie ten opzichte van de Schrift wordt altijd onthuld door de mate van smaad en spot die ik bereid ben te verdragen vanwege de Schrift. In de mate waarin de wereld voor mij gekruisigd is, wordt de Schrift waarheid voor mij en omgekeerd! Als je dit eenmaal hebt erkend, breek je radicaal met alle verering van de wetenschap, die zelfs in gelovige kringen nog gebruikelijk is. De geleerde Paulus was hier volkomen duidelijk: *"De wijsheid van deze wereld (alle faculteiten, zonder uitzondering!) is dwaasheid bij God!"* (1 Korinthe 3 : 19) Of Romeinen 1 : 22: *"Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden."*

De wijze van deze wereld probeert de waarheid te vinden, niet door te geloven in bovennatuurlijke goddelijke openbaring, waarbij het geweten niet kan worden afgewend, maar zonder rekening te houden met het geweten, door uitsluitend zijn vijf zintuigen en zijn intellect te gebruiken. Wat hij zo vindt, vat hij vervolgens samen in systemen en dogma's, die hij verkondigt als wetenschappelijk onderbouwde kennis van de natuur en waarheid, omdat het door de rede is bewezen. Iedereen die deze resultaten met zijn verstand onderzoekt, erkent en volgens deze methode verder werkt aan de uitbreiding ervan, wordt wetenschappelijk erkend en dienovereenkomstig geëerd. Daartoe heeft de mensheid (onder invloed van Satan, die in de lucht over hen heerst) een zorgvuldig ontwikkeld systeem van eerverdeling gecreëerd in universiteiten en scholen van allerlei aard. Dat systeem kent allerlei titels en waardigheden toe en bindt daardoor de mensen steeds sterker aan hun intellectuele fouten. Ze nemen zo graag eer van elkaar aan en geven zo het vermogen op om te geloven, volgens Johannes 5 : 44: "*Hoe kunt gij geloven, gij, die eer van elkander neemt, en de eer, die van God alleen is, niet zoekt?*" Past dit woord van Jezus niet perfect bij onze wetenschap en geleerdheid?

Wat ik met het verstand begrijp, hoef ik niet te geloven. Wat ik van een ander geloof, eert hem. Maar wat ik met mijn verstand begrijp, dat eert mijn ego. Het Woord van God zegt echter uitdrukkelijk (Spreuken 3 : 5) dat de mens niet op zijn verstand moet vertrouwen. (Omdat het menselijk verstand sinds de zondeval verduisterd is en afhankelijk is van openbarend licht als het iets wil zien!) Maar dat is wat de wetenschap doet. Daarom is alles wat zij met het verstand vindt een misvatting, tenzij het overeenkomt met de Bijbel. Daarom is het ook helemaal verkeerd om te zeggen dat de Bijbel geen wetenschappelijke kennis wil leren. Ja, dat doet de Bijbel wel, al is het maar terloops. Wat er in staat is de volledige waarheid en wat de mens vindt, moet hij toetsen aan de Bijbel. Wat niet overeenkomt met de Bijbel als de formulering van de waarheid, is de verwoording van een leugen..."

Ik heb geen hoge pet op van de moeizame pogingen om wetenschap en Bijbeluitspraken met elkaar in overeenstemming te brengen. Het één of het ander! Het hinken op beide gedachten hoort bij lauwheid. Alle menselijke wetenschap is in wezen zelfverlossende religie, de Toren van Babel, bewust of onbewust. Daarom staat de menselijke wetenschap altijd vijandig tegenover openbaring. Het is een uitdrukking van de hardnekkige wil van de mens om zichzelf door middel van zijn natuurlijke intelligentie te laten gelden, tegenover de absolute aanspraak op heerschappij van de Geest van God in ons en buiten ons.

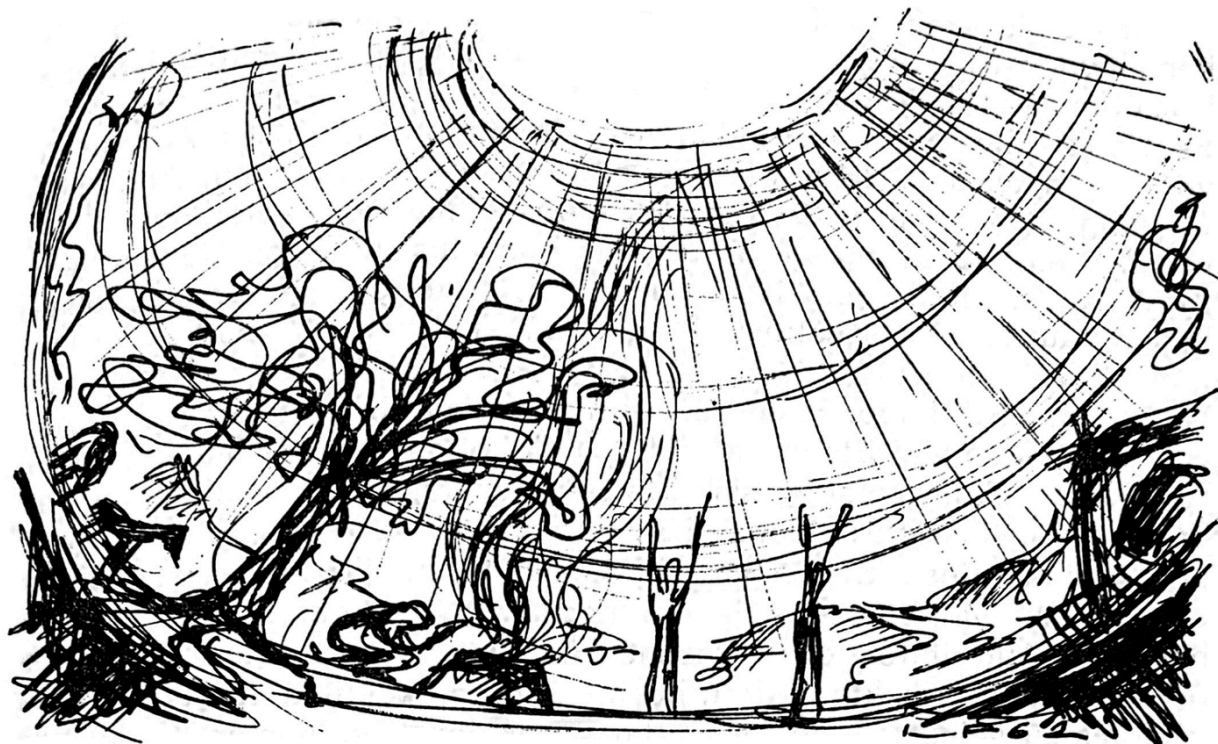
Overigens is niet het schaamteloze ongeloof zo gevaarlijk, maar de gebruikelijke vermenging van geloof met het aanvaarden van wereldse ongelovige bevindingen en beweringen, de hoererende combinatie van het goddelijke met het menselijke, de "leer van Bileam, de zoon van Beor". Deze leer van Bileam (*Balaäm in het Nieuwe Testament*), waarover Openbaring spreekt, is niets anders dan een uitlegging van de Heilige Schrift waardoor de dienst van God en de dienst van de wereld worden verenigd. Men hoort het vandaag de dag vanaf veel preekstoelen van het christendom op deze manier geformuleerd:

"De Bijbel is zeker een goed boek, het wijst de weg naar verlossing, maar in wetenschappelijke vragen is het niet competent, daar moeten we de wetenschap en haar "verzekerde resultaten" laten gelden".

Deze gevaarlijke geloofsvermenging, en het aanvaarden van compromissen door veel gelovigen, verzwakt de geestelijke groei en maakt gelovigen erg kwetsbaar voor de aanvallen van de vijand in de wereld. Hoe meer de vijand zich in onze eindtijd op alle gebieden laat gelden, hoe listiger hij zich camoufleert, hoe vastberadener het geloof in het hele Woord van de Bijbel tegenover hem moet worden gesteld."

Fritz Braun

Tekening 15: Gods troon is in het midden, wat ook de binnenste hoogte is. Materie is zwaar en vormt het onderste en buitenste beschermende omhulsel.

Tekening 16: Wie zich afwendt van het diepste, hoogste licht dwaalt af en het duistere leven wordt belemmerd door uiterlijkheden. Het herontdekte centrum verheft. Wie naar boven en naar binnen kijkt, is op weg naar het hemelse thuis.

7. HET GEVAARLIJKE GETUIGENIS!

De wetenschap beschrijft tegenwoordig de Copernicaanse kijk op het universum en de structuur van ons zonnestelsel als een werkhypothese, d.w.z. als een aanname die niet waar hoeft te zijn om ermee verder te kunnen rekenen. Maar de Copernicaanse "aanname" is diep in het geloof van het volk doorgedrongen als wetenschappelijk vaststaande en bewezen kennis, zodat iedereen die niet gelooft dat de aarde een bol is die rond de zon draait, zonder meer als een dwaas wordt beschouwd.

Daarom is het getuigenis zo gevaarlijk dat zegt dat ook de uitspraken van de Bijbel over de processen van de natuur en over de aarde, de hemel, de zon, de maan en de sterren absolute waarheid zijn. Probeer dit eens en je zult snel merken hoe de duivel en zijn machten dit getuigenis met alle middelen bestrijden. Niets kan iemand zo snel tot een "dwaas in Christus" maken als het niet geloven - en dit openlijk te verklaren - van de algemeen bewonderde en altijd gemakkelijk aanvaardde resultaten en tussentijdse bevindingen van wetenschappelijk onderzoek. Want wie wil er nu een dwaas zijn, iedereen is liever een geëerd en gerespecteerd volgeling van de wereldopinie en haar wetenschap.

De alom bekende pastor en geestelijke liedjesschrijver [Gustav Knak](#),³ moest in de vorige eeuw bitter ervaren hoe de satanische machten gealarmeerd werden door de belijdenis van de astronomische verklaring van de Bijbel. Pastor Knak in Berlijn was een zeer gezegende getuige van Jezus Christus in een verduisterde, verzadigde, liberale en progressieve wereld. Hij is de auteur van de bekende liederen: "[Lasst mich gehn, lasst mich gehn, dass ich Jesum möge sehen](#)", "*Wenn Gottes Winde wehen vom Thron der Herrlichkeit*"; "*Gott der Vater kröne dich mit dem allerreichsten Segen*" en vele anderen.

Gustav Knak toonde zijn grootste moed als getuige toen hij in 1868, toen de verering van de opwaarts strevende natuurwetenschappen en de glorieuze geest van de mens bijna de hele christenheid in zijn greep had en betoverde en er nog geen wereldoorlog of atoombom deze Baäl-cultus aan het wankelen had gebracht, openlijk durfde te bekennen op de districtssynode, d.w.z. ten overstaan van vele predikanten, dat hij **in de héle Bijbel geloofde**. Er ontstond een enorme storm van protest en spot. Het is uiterst belangrijk om het getuigenis van deze man van God vandaag in herinnering te brengen. Het wordt gedetailleerd beschreven in de biografie van Gustav Knak door Dr. Wangemann, gepubliceerd in 1895.

Een liberale dominee vroeg op de synode aan Knak dat hij toch, om maar één ding te noemen, bezwaarlijk met de Bijbel zou kunnen geloven dat de aarde stilstaat en dat de zon eromheen beweegt. Knak aarzelde niet om te antwoorden:

"Ja, ik denk het wel, ik ken geen ander wereldbeeld dan dat van de Heilige Schrift."

³ Opmerkelijk is dat op de Wikipedia-pagina over Gustav Knak helemaal niets over deze geschiedenis geschreven staat. Het ziet eruit alsof men zich nu nog schaamt over deze episode in het leven en de dienst van deze gelovige.

In de geciteerde biografie staat het gedetailleerde verslag van deze ervaring onder het kopje "De Copernicus-zwendel", waarmee de grote opwinding wordt bedoeld die werd opgeroepen door Knaks eenvoudige bekenteniswoorden: "Ja, ik geloof het!" Het boek zegt dan verder:

"Het was nog geen 24 uur geleden sinds de verklaring van Knak, toen zijn naam als een lopend vuurtje door alle openbare kranten ging. De simpele bekentenis van een eenvoudige dominee inzake het Bijbelse wereldbeeld werd uitgeroepen tot het non-plus-ultra van bekrompenheid, provocatie, priesterlijke arrogantie, als het grootste gevaar voor het volksonderwijs. Knak werd beschreven als een "omgekeerde of verkeerde Luther", als de "Tamboer die de hele wetenschappelijke wereld alarmeerde". Hij had echt trots kunnen zijn dat hij met vier woorden zoveel stof kon doen opwaaien. Bij de bespreking van de vier woorden in kwestie ging een districtsvergadering in Hamburg zelfs zo ver dat ze uitriep: "Liever Turk dan priester."

Dat Berlijn, deze stad van de hoogste intelligentie, zoiets moest meemaken bij een van zijn medeburgers - die ook een geboren Berlijner was en les had gehad van de hoogste autoriteiten in de wetenschap - leek andere hoogopgeleide wereldsteden zo'n gebeurtenis dat ze zelfs de bijnaam "Knakopolis" voor Berlijn gebruikten. In de vervolgh verhalen van gerenommeerde kranten, kon men in plaats van: "ach, onzin!" de uitspraak: "Ach, Knak!" lezen. De moppenbladen verwelkomden wekenlang materiaal. Knak speelde bij hen een rol als zonnenschuiver, broeder Solis, als "nieuwe afgod", en ze overtroffen elkaar in pogingen hem belachelijk te maken.

De openbare spot werd vergezeld door privé-correspondentie, enkele brieven, enkele telegrammen. De brieven, niet zelden afgeleverd door expreskoeriers, hadden als kop: "Aan de praktische zonnenschuiver en Over-zonnenschuiver-meester, pastor en zielenbroeder Knak." Ze bevatten groeten van Galileo en Copernicus, verzoeken om de zon op te houden, omdat men graag een paar uur langer bij elkaar zou willen zijn voor een bruiloft, verzoeken om weersveranderingen, een passe-partout voor het observeren van de passage van Venus door de zonnenschijf, of dankzegging voor het succesvol instappen in het zonnemechanisme, aangezien het weer plotseling was omgeslagen. Verschillende brieven waren qua inhoud zo smerig gemeen dat men ze niet weergeven kan. Voor een deel waren ze helemaal niet ondertekend, een nieuwjaarswens met de naam Mephistopheles (*naam van een demon*).

De publieke opinie werd niet gehinderd door het feit dat sommige kameraden van Knak publiekelijk de overeenstemming met zijn astronomische opvattingen afzwoeren. Gezet op het conto van Knak ontsproten uit elke hoek verklaringen, toespraken, vulgariteiten en grappen tegen de Orthodoxen. Zelfs de opmerking van de Protestantse Kerkkrant dat Knak's astronomische opvattingen slechts een irrelevante bijzaak waren in de strijd hield de wagen niet tegen, de beweging rolde door. Het kreeg ook vat op de academische jeugd. Knak ontving een brief met de strekking: "Enkele studenten hebben een groot oproer ("[eine grossartige Katzenmusic](#)") voor je gepland. Het zal waarschijnlijk plaatsvinden op dinsdagavond. Ben op uw hoede. Het is mogelijk dat uw ramen worden ingegooid. Hopelijk krijgt u hulp van de politie." Of dit gewoon een slechte grap van een grappenmaker was, valt nog te bezien. Feit is dat de opwinding onder de studenten zo groot was dat een professor vond dat hij het

publiekelijk moest bestrijden met de woorden: "*Je kunt een vroom theoloog zijn zonder bekrompen te zijn.*"

Maar de beweging ging door en bereikte serieuzere kringen. Het hoofd van de gemeenteraad, Kochhann, belegde een vergadering van notabelen van de gemeenteraad en van de wetenschap om te bespreken welke stappen genomen moesten worden om het gruwelijke gevaar van algemene domheid tegen te gaan, dat door de uitspraken van Knak in de Friedrich-Werner-synode zo duidelijk ontstaan was. De fine fleur van de Berlijnse intelligentsia kwam samen.

De verbale toespraken in de bijeenkomst van Kochhann liepen natuurlijk sterk uiteen. Terwijl de één aanraade om Knak gewoon uit te lachen, legde de ander uit dat er niets om te lachen was, achter Knak stonden honderdduizenden, die ijverig orthodoxe propaganda voerden, men schijnt nu de dagen van het pausdom te willen overtreffen. Ten slotte verenigden zich 119 prominente namen, waaronder leden van geheime raden, professoren en gemeenteraadsleden, om een resolutie aan te nemen, waarvan de hoogste paragraaf luidde: "*De Heilige Schrift, het boek van het religieuze leven, is niet maatgevend met betrekking tot de wetten van de natuurwetenschap. De aarde draait om de zon!*" Welnu, wie nu niet wilde geloven dat de aarde om de zon draait, nadat 119 vertegenwoordigers van de Berlijnse intelligentsia het in een gezamenlijke resolutie hadden vastgesteld, was echt dubbel dom!

Maar Berlijn was te klein om de gistende most te bevatten. Een beweging verspreidde zich over alle steden van Duitsland, waarvan zelfs de industrie profiteerde.

Zo verspreidde het licht zich vanuit de hoofdstad van de intelligentsia door heel Duitsland, zelfs door alle landen van Europa, zelfs over de grenzen van de wereldzeeën heen, tot in de verre uithoeken van de wereld werd de naam Knak's genoemd. Uiteindelijk bereikte het licht zelfs Neutrebbin! Het daar gevestigde parochiebestuur deed een beroep op de Koninklijke Consistorie (*vergadering paus en kardinalen*) om hen te vragen het onderwijs te beschermen tegen verduistering!

Maar het waren niet alleen woorden. Ook aan actie ontbrak het niet. In Berlijn riepen de zwervers elke predikant de naam Knak toe en daarbij de woorden: "*Ze beweegt zich toch!*", waarschijnlijk ook: "*Vervloekte bende!*" Een schoenmakersjongen danste rond de echte Knak, vrolijk met zijn voeten draaiend en zeggend: *Ze beweegt zich toch! ...*

En waarom al die opwinding van hoog en laag, oud en jong, schoenmakersjongen en professor? Omdat een dominee, die ze beschouwen als een absurde duistere en onwetende, toen hem onder vier ogen werd gevraagd naar zijn persoonlijke mening met betrekking tot de stilstaande aarde, de enige woorden zei: "*Ja, ik geloof het! Ik ken geen ander wereldbeeld dan dat van de Heilige Schrift!*" Ter wille van deze eenvoudige privé-verklaring, die niemand werd opgedrongen, waarbij van niemand werd verwacht deze te delen, maar eenvoudigweg een antwoord was op een simpele vraag, raakte heel Berlijn en de halve wereld in een duizelingwekkende opwinding! Welnu, als u niet ziet dat hier meer dan alleen menselijke

krachten aan het werk zijn en andere dan wetenschappelijke belangen de overhand hebben, moet u niet alleen blind zijn, maar dubbel en driedubbel blind.

Trots en zelfverzekerd had de liberale dominee de reus uitgedaagd die zijn standpunt kon veranderen, niet vermoedend dat de wetenschap die hij vertegenwoordigde zelf de Goliath was die de getuige Israël minachtte en tegen wie de "jongen met de katapult" de fatale worp deed met de simpele bekentenis: *"Ja, ik geloof het! Ik ken geen ander wereldbeeld dan dat van de Heilige Schrift."* Dit was niet zomaar het uitspreken van een persoonlijke mening over een astronomisch probleem, maar in deze context was het een bekentenis, een openlijke, vrije, onbeschaamde toewijding aan de Heilige Schrift als de openbaring van de levende God, en dus aan het vasthouden aan het oude Bijbelse geloof, een bekentenis die zei: *"Alle resultaten van uw geprezen wetenschap zijn wankel en volkomen machteloos om zelfs maar een enkel woord van de geopenbaarde Schrift omver te werpen. Hier sta ik als een dienaar van God, geen duimbreed wijkend voor de grond van de Schrift!"*

Deze bekentenis was een ongehoorde brutaliteit in de ogen van hen die de wetenschap tot hun afgod hadden gemaakt, een brutaliteit die het verdiende om te worden blootgesteld aan minachting, spot en zelfs vervolging, want: *"Groot is de Diana van de Efeziërs"*, de onfeilbare wetenschap die het Bijbelse geloof allang heeft overwonnen. Daarom kon professor Virchow niet zomaar de trotse woorden spreken: *"De oude hemel is er niet meer, de wetenschap heeft hem voorgoed afgeschaft, en ze zullen hem niet herstellen, ze mogen doen wat ze willen!"*, maar dezelfde Virchow, voor wie de kansel een alreeds lang overwonnen standpunt is, kon ook verklaren dat een man met de schaamteloosheid en onwetendheid en heiligschennis van Knak *"nooit meer de kansel zou mogen bestijgen."* Het ontkennen van de levende God, het bespotten van de menswording van Zijn Zoon, is inderdaad de eis van de vrije wetenschap; maar het schofferen van de "Diana van de Efeziërs", dat is verraad en godslastering.

"En hoe heeft de gelovige partij in de kerk van deze gelegenheid gebruik gemaakt om de Bijbel te belijden?" Bij het beantwoorden van deze vraag zou ik het liefst mijn hoofd bedekken en zwijgen ... We hebben al gemeld dat het eerste woord uit de mond van de eigen partijgenoot en collega was: *"Knak, je bent dom!"* Een ander zei: *"Knak heeft ons allemaal te schande gemaakt."* Weer een ander: *"Knak heeft zeer ondoordacht gesproken."* En een ander zei: *"Knak heeft ons oneindig veel kwaad gedaan."* Een bekende theoloog schreef Farizeïsch: *"Wie het ook aan geen enkel woord ontbreekt, is een volmaakt mens."* De *"Evangelische Kirchenzeitung"* haastte zich om het bewijs te leveren dat de bekende passage in Jozua 10 geen historisch verslag is, maar slechts een citaat uit een heldendicht, dus als poëtische rede moet worden opgevat. Het Koninklijk Consistorie onderschreef in een decreet, waarin het de terechtwijzing van de gebeurtenissen op de synode eerlijk verdeelde tussen Knak en de liberalen, deze visie op Jozua 10, evenals de verklaring dat *"de Heilige Schrift niet beschouwd en behandeld mag worden als de bron en norm van wetenschappelijke kennis en overtuigingen, terwijl dezelfde, volgens de algemeen erkende principes van de Evangelische Kerk, alleen de bron en norm van de christelijke waarheid van het heil is en moet zijn"*. *De Evangelische Kerk zal altijd de rijpe en onbetwiste resultaten van wetenschappelijk onderzoek op een gepaste manier weten te erkennen ..."*

In Detmold, waar Knak dat jaar was uitgenodigd om te preken op een missiefest (mensen stroomden van heinde en verre toe om deze gezegende prediker te horen), meende het Consistorie de kansel te moeten ontzeggen aan een persoonlijkheid die zo onfatsoenlijk was geworden. Knak, zonder ook maar iets van dit verbod te vermoeden, hield toch zijn preek, want dominee Vorberg in Lemgo kon het niet opbrengen de uitgenodigde man dit leed te berokkenen en gaf er daarom de voorkeur aan een boete van 10 taler te betalen ... Maar dat is ook het trieste met de kerkelijke conservatieven, dat waar ze zien dat tegenstanders uithalen, ze eventueel dubbel uithalen, om de schijn maar van zich af te schuiven, alsof ze tot dezelfde domheid in staat zouden zijn. Dan was die officier van dienst, wiens antwoord destijds alle kranten haalde, duidelijker en onafhankelijker: *"Totdat ik het getoetst heb, draait de aarde om de zon; daarna mag ze doen wat ze wil omwille van mij."*

Helaas bleef Knak bijna volledig kwetsbaar voor de aanvallen van zijn tegenstanders. Slechts af en toe riep een verlegen stem in christelijke en andere openbare kranten om gerechtigheid voor Knak... Een zeer grote hoeveelheid correspondentie bracht af en toe wat balsem tegen de beledigende brieven. Aan zijn beste vriend schreef hij in die tijd van vervolging: *"Wat ben ik blij dat we samen strijden en dat we de smaad van Christus als een grotere rijkdom beschouwen dan de schatten van Egypte. De vreugde in de Heer is mijn kracht. Onze zaak moet Satan wel verbijsteren, dat hij altijd maar blaft en tandenknarst. Welk een machtige invloed de godin wetenschap uitoefent, kan heel duidelijk worden gezien wanneer men samenkomt met broeders, die letterlijk terugdeinzen om deze Diana tegemoet te treden. O, dat de slingersteen van David deze opschepperige reus spoedig ter aarde zal werpen."*

Daarom ging Satan zo tekeer, omdat Knak van de waarheid had getuigd: De aarde staat stil, onbeweeglijk, de zon draait, zij loopt. Wie het kan bevatten, laat hij het bevatten! Zelfs na een jaar komen er nog steeds scheldkaarten en brieven naar de "zonnenschuiver", een teken dat men de angel er niet uit krijgt.

Uiteindelijk schreef Gustav Knak een lied over deze ervaringen, waarvan het eerste couplet luidt:

*Niemand zal beschaamd worden die op God wacht;
Zal ik de eerste zijn die beschaamd wordt?
Nee, dat is onmogelijk, gij trouwe Toevlucht!
De hemel zal vallen voordat uw woord mij bedriegt.*

8. EEN BRIEF ZONDER ANTWOORD

De heer Prof. Dr. Heinz Haber
Deutsche Verlagsanstalt GMBH
7 Stuttgart 1
Postbus 209

Betreft: Uw boek "*Onze blauwe planeet*"

Geachte Professor Haber!

Ik heb uw lezingen op televisie met belangstelling gevolgd en ik heb er erg van genoten. Ik ben geabonneerd op het tijdschrift "*Bild der Wissenschaft*", dat door u wordt uitgegeven, en ik heb onlangs uw boek "*Unser blauer Planet*" (*Onze blauwe planeet*) gekocht, dat ik met belangstelling heb gelezen. Natuurlijk ben ik me ervan bewust dat een populair-wetenschappelijke presentatie bijzonder moeilijk is, omdat de leek meestal geen onderscheid kan maken tussen vaststaande feiten, theorieën en hypothesen. Dit is de oorzaak van misverstanden en misvattingen, waar zelfs hoogopgeleide mensen het slachtoffer van kunnen worden.

Ik vraag u vriendelijk om het volgende probleem, dat u volgens mij verkeerd heeft weergegeven, op te helderen. Ik weet zeker dat veel van uw luisteraars en lezers u dankbaar zouden zijn als u hierover een duidelijk standpunt zou kunnen innemen.

In uw boek "*Unser blauer Planet*" schrijft u bovenaan pagina 10: "*Een ander element van de astronautenfoto's is ook ongelooflijk indrukwekkend - het is de rand van de aarde. De rand is gebogen. Het is een scherpe cirkelboog, een fotografisch document van het feit dat we inderdaad op een bol leven.*"

De bovenstaande formulering moet als een feit overkomen op uw kritiekloze lezers en luisteraars, hoewel het slechts een geloofsuitspraak is, zonder wetenschappelijke waarde. Hetzelfde moet de lezer duidelijk worden gemaakt aan de hand van de omslagfoto.

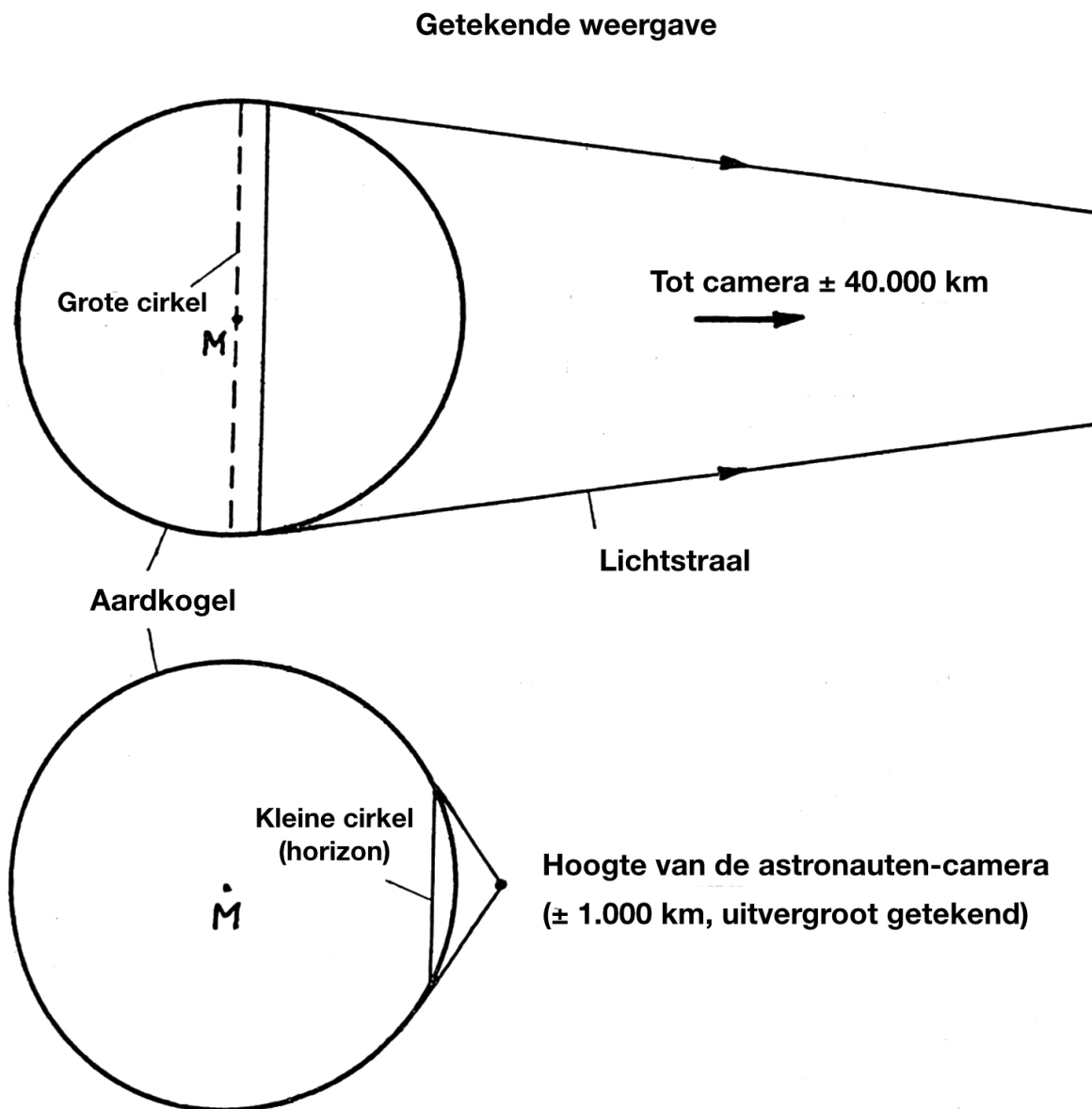
Beste professor Dr. Haber, u bent voldoende wetenschappelijk geschoold om te weten dat een astronaut de bolvorm van de aarde niet kan fotograferen vanaf een hoogte van ongeveer 250 km, omdat de afstand tot de aardbol, die ongeveer 40.000 km in omtrek is, te klein is om een grote cirkel van de aardbol te kunnen fotograferen. Zoals de bijgevoegde schets laat zien, kan alleen een kleine cirkel of de horizon worden gefotografeerd, maar nooit een grote cirkel, die alleen al de bolvorm zou kunnen bewijzen.

Een kleine cirkel, of de horizon, kan echter geen document zijn voor het gegeven dat de aarde een bol is.

Ik heb een heel onaangenaam gevoel bij dit bewijs van u, dat er ook in andere delen van uw boek iets op deze manier gedocumenteerd wordt. U weet zelf zeker precies hoe zeer we het op wetenschappelijk gebied soms moeten doen met theorieën, hypothesen en aannames. We zouden daarom zelfkritisch daarover waken, dat de weg van kennis naar wetenschappelijke waarheid niet wordt belemmerd door feitelijk onhoudbare bekentenissen.

Vergissen is menselijk; het pad van succesvolle wetenschap heeft inderdaad door een oneindig aantal vergissingen tot betere kennis geleid. Het siert een wetenschapper wanneer hij een fout corrigeert en zijn autoriteit en het in hem gestelde vertrouwen versterkt. Ik zou u zeer dankbaar zijn als u de tijd zou kunnen vinden om mij te antwoorden.

Met vriendelijke groeten
Uw toegewijde
H. Diehl

Afgezien van een korte notitie dat Prof. Haber weg was en na zijn terugkeer zou antwoorden, is er tot op heden geen antwoord gekomen.

9. KENNEN AUSTRONAUTEN HET BINNENWERELDBEELD?

De lezer moet weten dat astronauten hun eigen waarnemingen niet mogen publiceren. Ze moeten zwijgen en mogen pas spreken nadat het verantwoordelijke NASA-kantoor (het Amerikaanse ruimteagentschap) het materiaal heeft geëvalueerd en toestemming heeft gegeven om te spreken. Bovendien hebben de astronauten privé-contracten afgesloten met tijdschriften en uitgevers, waardoor ze verplicht zijn om de vrijgegeven fragmenten beschikbaar te stellen voor publicatie. Zo komen we pas jaren later achter de feiten van de observatie.

Onlangs meldde een astronaut na zijn ruimtevlucht dat hij iets ongelooflijks had gezien. Hij durfde het niet te zeggen, omdat het te ongeloofwaardig was. Hij hoopte van harte dat de foto's die hij ervan had gemaakt succesvol waren geweest. We hebben er niets meer over gehoord, maar we kunnen verwachten dat deze waarnemingen in de komende jaren gepubliceerd zullen worden. We zouden erg geïnteresseerd zijn geweest in deze ongelooflijke waarnemingen, want wat kan een ervaren astronaut zo verrassen? Zeker niet iets technisch, want dat weet hij uit eigen ervaring en die van zijn collega's.

Dus blijven we achter met de veronderstelling dat de ongelooflijke waarneming betrekking had op de kosmos of de kosmische ruimte. Helaas kennen we alleen maar het zwijgen.

10. HET WERELDBEELD VAN DE BIJBEL DOOR HELMUT DIEHL, GODSDIENSTLERAAR

Het staat buiten kijf dat de Bijbel een bepaald wereldbeeld bevat. Er is alleen onzekerheid over de vraag of de uitspraken over hemel en aarde valse ideeën van de toenmalige tijd zijn of openbaringen van God.

Dat veel bijbellezers niet in staat zijn om de uitspraken van de Bijbel over de vorm en functie van de kosmos te begrijpen, komt vooral door de geestelijke bril die ze van tevoren opzetten.

Degenen die de uitspraken van de Bijbel benaderen met het vooroordeel dat het kennis is uit vroegere primitieve tijden en dat alleen wij moderne mensen weten hoe de wereld er werkelijk uitziet, kennen duidelijk niet de geschiedenis van de ontwikkeling van wereldbeelden. Elk tijdperk had "zijn" wereldbeeld en mensen waren ervan overtuigd dat zij het juiste beeld van de wereld hadden.

Theoretisch zijn de volgende vormen van de wereld mogelijk:

I. Het moderne wereldbeeld

Vandaag de dag onderwijst de wetenschap geen vorm van de wereld. Haar wereld is vormloos, oneindig groot, oneindig leeg, onbeperkt en willekeurig. Licht verspreidt zich in een rechte lijn in de leegte van de ruimte. In deze wereld is het soms oneindig heet of oneindig koud en er kan geen betekenis of doel in worden onderscheiden. Iedereen die enthousiast is over een dergelijke structuur houdt duidelijk van het betekenisloze-abstracte. Als er vandaag de dag individuele stemmen opgaan dat deze wereld van ons een ruimtelijke grens moet hebben, dan duiden die alleen maar op het onbehagen waarin denkende mensen zich bevinden als ze nadenken over de zin van het leven en de betekenis van de wereld.

Uitgerust met deze kijk op de wereld, waarin er geen hemel als plaats is, noch een boven noch een onder, alleen brokken materie die door de ruimte razen, soms van immense grootte of onvoorstelbaar gewicht, kan men alleen maar lachen om de eenvoudige en duidelijke uitspraken van de Bijbel over de primitieve wereld.

II. Het wereldbeeld van Copernicus

Veel mensen zijn zich er tegenwoordig niet meer van bewust dat Copernicus een ruimtelijk begrensde wereld onderwees. De ruimte werd afgesloten door een omhulsel van materie, een holle schil, aan de binnenkant waarvan de vaste sterren moesten worden vastgemaakt. De zon werd verondersteld zich in het centrum van deze omsloten ruimte te bevinden en de planeten en de aarde werden verondersteld er in hun banen omheen te cirkelen. Er werd aangenomen dat licht zich in een rechte lijn voortplantte.

III. Het Ptolemeïsche wereldbeeld

De vaste sterrenhemel als materieel omhulsel begrenst een wereldruimte, zoals Copernicus die voor ogen had en zoals deze laatste hem had overgenomen. In het centrum van deze omsloten ruimte zou de stilstaande aarde moeten staan. De zon, maan en planeten, evenals de vaste sterrenmantel, zouden eromheen draaien. Dit wereldbeeld ging er ook van uit dat licht zich in een rechte lijn verspreidt.

IV. Het wereldbeeld van de Bijbel

Er is een andere theoretische manier om de wereld op te vatten, maar die wordt sterk verworpen, omdat de schijn ertegen spreekt.

Een vaste schaal, de aardkorst of de aardcirkel, begrenst een ruimte. In het midden van deze ruimte bevindt zich het firmament, aan de buitenkant daarvan de vaste sterren. De zon, de maan en de planeten draaien om het firmament en dus tegelijkertijd om de aardkorst. De planeten Mercurius en Venus bewegen om de zon (zogenoeten binnenplaneten), en lopen daarmee om de cirkel van de aardkorst.

In dit wereldbeeld beweegt licht niet in een rechte lijn, maar langs gebogen paden. De snelheid van het licht neemt af in de richting van het binnenste van de wereld (richting de hoogte).

Hoewel vandaag de dag alle wetenschappers en vooral astronomen bekend zijn met de gekromde lichtstraal, wordt de kromming van licht in de binnenwereld-theorie tegengewerkt, simpelweg omdat wat men ziet spreekt voor een rechte lijnige voortplanting van licht.

De ernstigste reden om dit wereldbeeld fel te verwerpen is dat er in dit wereldbeeld een hemel als plaats is, één boven en één beneden, en de schrikbarende zekerheid dat waar een hemel is, er een God moet zijn. De schijnbaar kleine omvang van deze wereld wordt nog schrikbarer gevoeld, omdat God dan zo verschrikkelijk dichtbij is.

Andere onmogelijkheden van het wereldbeeld

Voor de volledigheid vermeld ik dat er mensen waren die zich de wereld voorstelden als een schijf (*de platte aarde*). Deze voorstelling is onmogelijk geworden door de omcirkeling van de aarde door schepen, vliegtuigen en satellieten. De aarde als schijf werd vroeger door de geleerden gebruikt als horizon-cirkel voor het theoretisch vastleggen van de beweging van de hemelen en dus als denkmodel, maar werd nooit serieus als werkelijkheid geaccepteerd.

Het Babylonische wereldbeeld (spottend "kaasstolp" genoemd) heeft nooit in Babylon bestaan, maar is het product van voortdurende misverstanden van slimme mensen die de woorden van het scheppingsverhaal van de Bijbel wel konden lezen, maar niet begripen. Bovendien is het een blamage dat iemand de fouten van een ander herhaalt, herschrijft en afdrukt.

De illustraties van het zogenaamde Babylonische wereldbeeld laten ook zien dat de producenten van dergelijke onzin nooit hebben nagedacht over de vier theoretisch mogelijke wereldbeeld-modellen.

Wat zegt de Bijbel over de wereld?

Genesis 1 : 1: *In het begin schiep God hemelen en aarde.*

Terwijl we de aarde kennen als onze leefruimte, is de hemel als het uitspannel van de hemel grotendeels aan onze ervaring onttrokken. Waarom dit zo is, wordt voor oplettende lezers van de Bijbel aangegeven in Genesis 1 : 13 en is alleen begrijpelijk voor hen die de Bijbel vanaf het begin met een oprechte geest hebben gelezen.

Hemel en aarde zijn dus door God geschapen en zijn daarom Zijn schepselen of Zijn schepsel. Wat God schiep is volmaakt en leeft. Maar levende dingen ontstaan door een daad van geboorte of schepping en gaan weer voorbij.

Voordat ik het scheppingsverhaal ga onderzoeken om te zien wat het zegt over de vorm en werkwijze van hemel en aarde, wil ik een paar dingen over Gods schepping voorop stellen.

God scheidt geen dingen zoals de mens. Hij scheidt bezielde organismen. Voor een beter begrip vergelijk ik een ding met een levend wezen.

Het paard - Gods schepsel

Geschapen als paard en in staat tot voortplanting en groei.

Begiftigd met zintuigen en met de gave van genezing in geval van lichamelijke schade ... en beziel.

Wordt ouder, doet ervaring op en sterft. Sterven betekent hier niet "uitdoven", maar verandering.

De auto - door de mens gemaakt

Geproduceerd in een fabriek. Een ding, een dood object, kan zich niet reproduceren.

Uitgerust met allerlei technische hulpmiddelen, maar die door mensen bediend moeten worden.

Schade aan de auto geneest niet, maar moet gerepareerd worden. Hij verouderd en wordt schroot.

Het wezenlijke verschil dat opvalt in deze vergelijking is dit: Gods werken zijn levende wezens met de gave van vermenigvuldiging, groei en genezing. Ze hebben zintuigen en zijn beziel.

Wat betekent dit in relatie tot de hemel en de aarde?

Als Gods schepselen hebben ze Gods gaven, zoals hierboven getoond. Wie hier verder wil denken met menselijk-objectieve logica, moet opnieuw nadenken over wat God heeft gedacht en laten zien. Holistisch, organisch denken, denken gericht op Gods schepping kan hier alleen tot kennis leiden, als waarheden worden gezocht in relatie tot de kosmos van hemel en aarde.

Wie tot nu toe heeft gedacht dat de aarde een dode klomp aarde is, bij toeval ontstaan uit een catastrofe, moet zich herbezinnen en leren inzien dat het aardoppervlak dat voor ons toegankelijk is niet alleen leven draagt, maar zelf ook leeft. Hij moet zich ervan bewust zijn dat water en lucht bevolkt met talloze grote en kleine levende wezens. Aarde, water en lucht zijn levensstoffen en levensdragers. Alleen dat wat leeft, kan leven voortbrengen, leven dragen en in stand houden.

Gods scheppingsvorm en zijn functie

God oefende een volmaakte, onovertroffen wijsheid uit in zijn schepping en paste die toe op alle schepselen, groot en klein. Als vorm voor organisch leven koos hij de ruimte, omsloten door een beschermend omhulsel.

In het geval van eencellige organismen is dit de beschermende huid of schaal, in het geval van hoger ontwikkelde organismen is dit het beschermende pantser, de beschermende huid, de stekelvacht, de vacht of de leren huid. Hoger georganiseerde organismen zelf bestaan uit losse cellen, uit orgaangroepen die van elkaar gescheiden zijn. De functie van dit beschermende omhulsel is vitale organen beschermen tegen schade van buitenaf. Door dit beschermende

omhulsel is een gecontroleerde uitwisseling van binnen met buiten mogelijk. De belangrijkste organen zitten altijd binnenin en worden beschermd door botten, pantsers of schelpen.

Verder omvat de basisvorm van het levende organisme de celkern met kernlichaampjes en de inwendige organisatie van de werkzame stoffen.

De kern, het belangrijkste onderdeel van de cel, bevindt zich ongeveer in het midden van de celruimte, dus binnenin. De opdrachten voor groei, voortplanting en organisatie gaan uit van de celkern. Het is het zenuwcentrum en het hoofd van de cel. Alles wat organisch is, is gecreëerd volgens deze orde, zelfs alle menselijke werken zijn gemodelleerd naar deze organisatievorm. Bijvoorbeeld: het gebruiksvoorwerp auto: Een beschermend omhulsel (carrosserie) beschermt de inzittenden. De klok: het gevoelige uurwerk wordt beschermd door een omhulsel. Er is geen voorbeeld uit de natuur of uit de werken van de mens waarin dit scheppingsprincipe niet wordt toegepast.

Het idee dat God niet voor een beschermend omhulsel voor de wereld had kunnen zorgen, zoals in het wereldbeeld dat onder nr. I als denkmodel wordt gegeven, is absurd. Dit moderne wereldbeeld, dat bijna alle mensen tegenwoordig als juist beschouwen, is alleen al om deze reden onhoudbaar. Alle andere genoemde mogelijkheden van denken over de vorm van de wereld van II. tot IV. zouden in overeenstemming zijn met het scheppingsprincipe, dat al het leven binnen een leefruimte door een beschermend omhulsel omgeven moet zijn.

Laten we de kwestie van de celkern en zijn functie als een tweede vergelijkingsnorm toepassen op deze denkmodellen over de vorm van de wereld.

Model II: Hier vormt de zon de kern. Ze vervult niet de functie van zenuwcentrum of organisatiecentrum, noch gaan er creatieve groei, vermenigvuldiging of organisatorische opdrachten van haar uit. Ze heeft ongetwijfeld een effect op het leven met haar warmte en licht. In deze kijk op de wereld dacht men dat deze effecten uit de hemel kwamen, waarvan de ruimte hoog, maar buiten lag. Een vergelijking met de grondvorm van God, die ook effectief moet zijn voor hemel en aarde als schepsel of schepselen van God, omdat deze grondvorm de hoogste wijsheid is, houdt geen stand bij dit wereldbeeld en blijkt een misvatting vanuit menselijke verbeelding te zijn.

Wat hierboven is gezegd geldt in wezen ook voor denkmodel nr. III. De aarde in het centrum als kern vervult hierbij ook geen kernfunctie. Ook hier wordt dit toegeschreven aan de zich boven en buiten bevindende hemelruimte.

In denkmodel nr. IV, het wereldbeeld van de Bijbel, is er volledige overeenstemming met Gods scheppingsvorm. Het beschermende aardschild omsluit de leefruimte van alle levende wezens. Het firmament in het midden van de wereld, in het hoogste binnenste, vervult precies de taak van een celkern in de cel. Alle impulsen voor het uitvoeren van de wereld komen er vandaan. In het firmament van de hemel bevindt zich de troon van God en alle hemelse heerlijkheden waarover de Bijbel spreekt, en in deze innerlijke hoogte is Jezus Christus opgestegen en zit aan de rechter [*kant*] van de troon van God.

Wat zegt het scheppingsverhaal Genesis 1 over de vorm en werking van de wereld?

Genesis 1 : 1: *In het begin schiep God hemelen en aarde.*

Ik heb deze eerste zin van de Bijbel al besproken en geprobeerd aan te tonen dat God zijn schepselen, inclusief hemel en aarde, volgens de hoogste wijsheid en in volmaaktheid schiep. De basisvorm die God gebruikte geldt ook voor zijn schepsel hemel en aarde, dat zich aan de mens presenteert als een groot celorganisme.

Genesis 1 : 3: *En God zei: Laat er licht zijn. En er was licht.*

In de oorspronkelijke tekst is het woord voor licht "lichtgevende instelling". Vertaald naar de taal van vandaag en de ervaringen van vandaag kennende, spreken we van het elektromagnetische krachtveld. We kennen de oorzaak ervan niet en weten slechts gebrekkig hoe het werkt. Zoveel is echter duidelijk, dat dit krachtveld licht produceert in de verdunde gassen van de atmosfeer, vergelijkbaar met een neonbuis. Deze uitspraak van de Bijbel is een grote ergernis voor astronomen en theologen, want hoe kan er licht zijn zonder de zon? Hoe kan de zon pas op de vierde scheppingsdag zijn geschapen?

Vanuit dit gezichtspunt moet, volgens de menselijke kennis, het hele scheppingsverhaal een vergissing van primitieve mensen zijn. Maar wat een vreugde voor hen die God eer geven als ze leren dat deze Bijbelpassage overeenkomt met de onderzochte werkelijkheid. De zon is slechts het grote licht dat de dag beheerst, maar niet veroorzaakt. Haar functie is het scheiden van dag en nacht, het geven van tekenen, tijden (seizoenen), dagen en jaren. (Genesis 1 : 14-16) Het grootste raadsel en ongemak voor theologen en astronomen is te vinden in Genesis 1 : 6-8. *"En God zei: Laat er een uitspansel zijn tussen de wateren, om de wateren te verdelen. En God maakte het uitspansel en verdeelde de wateren die onder het uitspansel waren van de wateren die boven het uitspansel waren. En zo was het. En God noemde het uitspansel hemel."*

Iedereen die de basisvorm van Gods schepping kent, zal gemakkelijk kunnen zien dat het uitspansel van de hemel werd geschapen binnen een ruimte die werd omsloten door het omhulsel van de aarde. Ten tijde van deze schepping was de grond echter nog overal bedekt met water en was het land nog niet ontstaan. Hier zien we de grote cel van hemel en aarde: De aarde als het omhulsel en de hemel als de celkern.

In Genesis 1 : 16, 17 wordt onder andere gezegd dat God de sterren maakte en ze aan het uitspansel van de hemel plaatste. Als we de sterren 's nachts in het uitspansel van de hemel zien, maar uitgespreid als een tapijt of tent (sterrenhemel) boven ons, moeten we bedenken dat de kromming van de lichtstraal, die pas na de zondvloed optrad, deze verschijning veroorzaakt. (Genesis 9 : 13: *"Ik heb mijn boog in de wolken gezet"*).

Vóór de zondvloed werd de "berg van God" (uitspansel van de hemel) of "berg Sion" gezien in de hoogte en het centrum van de wereld. De Psalmen vertellen hierover.

Wie tot nu toe met een alerte geest heeft gekeken, zal de voorkeur geven aan het theoretische wereldbeeld denkmodel nr. IV; want het komt precies overeen met de Bijbel.

Maar als men dan ook nog leert dat exacte en wetenschappelijk foutloze metingen, die op elk moment herhaald kunnen worden, het wereldbeeld van de Bijbel bevestigen en dat zelfs de ruimtevaart hiervoor duidelijke bewijzen heeft opgeleverd, dan is er geen andere belijdenis meer over met betrekking tot het Bijbelse wereldbeeld van "hemel en aarde":

EN DE BIJBEL HEEFT TOCH GELIJK!